

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKVAKA

İkinci Cumhuriyet — Ah başıma gelenler!..

28 EKİME KADAR
TASARRUFLARINIZI İŞ BANKASINDA TOPLAYINIZ

BİR ÇEKİLİŞTE

TAM

18,589

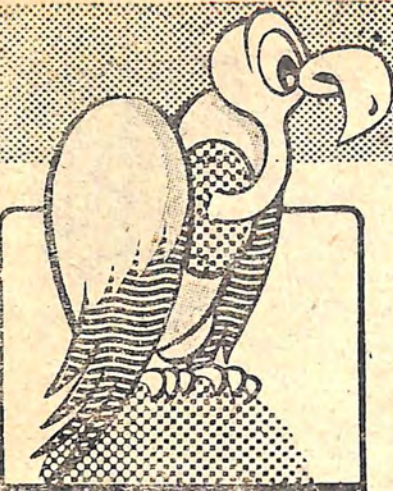
TALİHLİ

İKRAMIYE KAZANACAK!

Çekiliş 29 Aralıkta

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Ni-
met Arzık, Necdet Rüştü
Efe, Vâ-Nû, Selâmi Yur-
datap, İlhan Selçuk, Ya-
şar Özen, Adnan Tahir,
Hüseyin Korkmazgil, Ke-
nan Akıncı, Örsan Öymen,
Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Suat Yalaz, Nehar
Tüblek, Semih Balcıoğlu,
Cafer Zorlu, Şadi Dinç-
çağ, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Yaşar Tonguç,
Metin Gökçe, Zeki Beyner
Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi is-
tenen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATI :
Kapak içi, santim 15 il-
ra, iç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 13

26 Ekim 1961

YIL : 38

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlak
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

İşte Paşam demokrasi!

KULAĞIMA bir başka dünya-
dan sesler geliyor Paşam: Re-
cep Peker'lerin, Hasan Saka-
ların sesleri!.. Bu iniltileri, bu yaralı
çığlıkları acaba kendi kendinizle baş-
başa kaldıkça siz de duyuyor musu-
nuz Paşam?..

Memlekete bir siyasi iklim de-
ğiştirtecektiniz Paşam: Yazdan kışa,
koştan yaza geçercesine... Ama, evle-
rimizdeki aşları, sırtlarımızdaki ku-
maşları değıştirtmeden!.. Bir Ağus-
tos sıcaklığına mı girecektik?.. So-
bamız yanarak, çorbamız tüterek,
sırtımızda kalın yün örgülerle... Bir
Şubat soğuluğuna mı dılacaktık?..
Camları, kapıları takılmamış bir ev-
de, arkamızda açık yakalı keten
gömlükler, soframızda buzlu sular-
la!..

Şimdi sesleri ruhlar âleminde-
n gelen o dostlar yalvarıyorlardı size
inim inim:

— Aman Paşam, bu yeni hayat
için hiç hazırlıklı değiliz. Kanunları-
mızın çoğu, tek parti, tek şef siste-
minin temelleri üstüne kurulmuş-
tur. Karşılaşacağımız yeni parti-
lere yol açacak bir aydınlar kadro-
muz yok. Söz ayağa düşer...

Ama sokağı yalnız evinin pence-

resinden gören siz, C.H.P. nin hiz-
metler dolu, başarılar dolu geçmiş
yıllarına güveniyor ve büyük kala-
balığa inanıyordunuz.

Girdik Paşam!.. Ama, altın pırıl-
tılı bir yaz sıcaklığında, sırtımızda ma-
yo, dudaklarımızda mevsimin bah-
tiyar gülüşü, Florya kumsalından
ılık bir denize dalar gibi değil, ti-
pili bir havada Sarayburnu'ndan, kı-
çına tekme yemiş bir avanak gibi!..

Bütün hayatı, hizmetler, şerefler
dolu bir insandınız Paşam... Kurtu-
luş Savaşında, çeteyi ordu yapan,
kanun gücünü getiren adamdınız. Si-
zin demiryolu politikanız, sizin sa-
nayileşme politikanız, ikiyüz milyon
liralık bir devlet bütçesiyle başladı...
Bunların hepsini, hepsini, hepsini u-
nutalım... Ya İkinci Dünya Sava-
ı?.. Bir tek Türk evinin çatısı çökme-
den, bir tek Türk çocuğunun kanı
dökülmeden kurtulduğumuz o ateş
ve ölüm kasırgası?..

Sokak, o korkunç sokak bunu da
unuttu Paşam... Ama, Varlık Vergi-
sini unutmadı!..

6 - 7 Eylülde mağazaları yağma e-
dilenlerin bile çoğu, oy sandığı başı-
na yağmacılarla clele geldiler!

Dört seçim gördük o günden bu
güne... Dördünde de sokak size oy

vermedi: Apartmanların üst pence-
releri sizi alkışlarken, apartman ka-
pıcıları A.P. kamyonlarını alkışlıyor-
du!

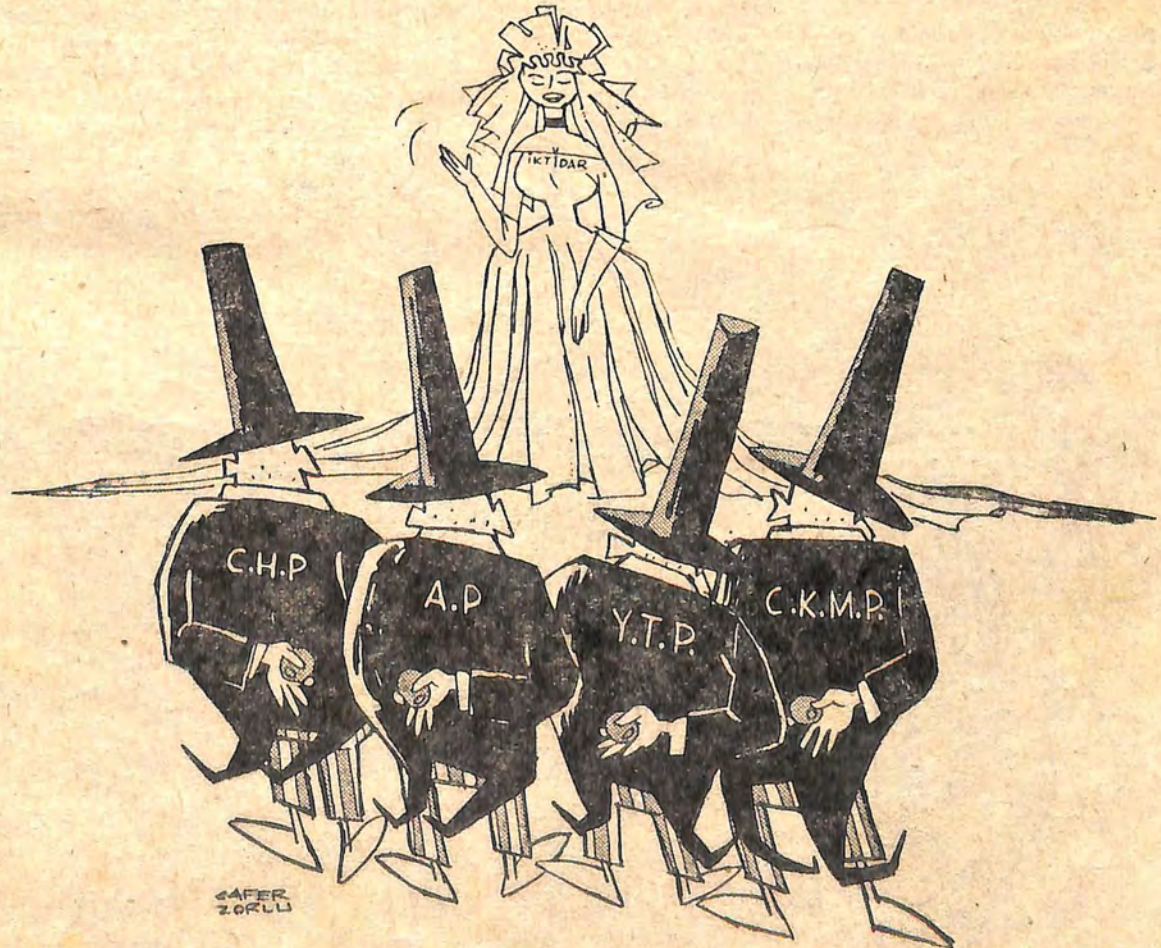
On beş yıl geçti aradan... Hâlâ
filidışı kulenizden sokağa inemediniz
Paşam... Bu, sizi çamurlara bulan-
mış görmek isteyen bir yazarın si-
temi değildir. Kalabalığın içine gi-
rip, onun kalbini aramanın, onun
insafını bulmanın, onu kendi hızı-
sına çekmenin de bir kolayı vardır
sanırım... Şimdi, bütün affetmedi-
ğiniz suçlarını kabul ettikten son-
ra, yine Kasım Gülek'e hak veriyor-
um: «Parti propagandası masa ba-
şından idare edilmez!»

Siyasi düşmanlarınız hiç, ama hiç
değişmemiştir Paşam: Dün Samet
Ağaoğlu idi, bugün karınızda onun
eşi var: Neriman Ağaoğlu!.. Dün Na-
mık Gedik'ti, bugün karşınızda onun
da eşi var: Melâhat Gedik!..

Haaa, Adnan Menderes mi?.. O,
bütün avukatlarını, Yassıada'dan
Büyük Millet Meclisine gönderdi...
Hem de galiba yalnız size karşı de-
ğil!

İşte Paşam onbeş yıldır özlediği-
niz demokrasi!..

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Mavi boneuk kimde ise gönlüm onda!

000000 AZİZ NESİN

○ KURLARDAN günde otuz-kırk mektup aldığım, telefon ziline gazete okumağa bile vakit bulamadığımı, arka arkaya ve üstüste gelen misafirleri oturtmak için evimdeki sandalyelerin yetmediği günler geçti artık. Böyle günler gelir geçer, gelir geçer... Gazetelerden, dergilerden adım kesilince, evimizin telefonu kesilir, elektrigi kesilir, havagazı kesilir, suyu kesilir; bunlar kesilince de ziyaretçilerimizin ayağı kesilir. Bu günlerde akıl istemeğe, para istemeğe, yardım istemeğe, iş istemeğe hiç kimse gelmiyor, alacaklılar da gelmese, işsiz, parasız kaldığıma neredeyse sevineceğim.

Bu sanatçı takımının bir garip talihli var; adları duyulur oldu mu, birden akıl danışılacak akıllı, para istenecek zengin, yardım istenecek yardımsever, iş istenecek işverir oluverirler. Ama bir de adları duyulmaz, imzaları görünmez oldu mu, yine birdenbire akılsız, parasız, işsiz, yardım edemez kişi oluverirler. Eskiden akıl danışanlar akıl vermeğe, eskiden para isteyenler borç ister diye kaçmağa, eskiden yardım isteyenler yardım ister diye görmezden gelmeğe, eskiden iş isteyenler iş ister diye ondan kaçmağa başlarlar.

Son hapisten çıkışımdan sonra, ben işte böyleyim. Hoş, bu başıma gelen birinci değil, beşinci değil... «Artık alışmışsındır» diyeceksiniz;

hayır, buna alışılmıyor, bin kere başa gelse, yine alışılmıyor.

Bakınız, geçenlerle başıma ne geldi: Bir zamanlar bir solukta çıktığım Bab-ıâli yokuşundan dura dinlene çıkıyordum. Eskiden bu yokuş bu kadar dik değildi, her yıl galiba biraz daha dikleştiriyorlar. Böyle giderse, bir zaman sonra Bab-ıâli yokuşu dimdik bir duvar olacak. E-vet, yokuştan çıkıyordum. Kalabalık arasında yokuştan aşağı gelen bir dostumu gördüm. Dostum beni çok sever; sevgisini de çok gösterilen biçimde belli eder. Ne zaman, nerede karşılaşsak «oooo!...» diye yüksek sesle bağırarak daha uzaktan kollarını açar, beni göğsüne bastırır, şapur şupur yanaklarından öper. Doğrusu ya, ben böyle gürültülü sevgi gösterişlerinden hoşlanmam. Ama dostumun özdenliğine inandığımdan, ister istemez ben de ona uymak zorunda kalırım, ben de onun gibi kollarımı açarak, bağırarak, dostumun yanaklarından öperim.

Meserret kahvesinin karşısındaki trafik memuru, elini kaldırıp taşıtları durdurmuş, yayalara yol vermişti. Yukarıdan inen kalabalıkla yine aşağıdan çıkanlar birbirimize karıştık. İşte bu sırada dostumu gördüm. Aylardır birbirimizi görmediğimiz için, onun her zamankinden daha sesli, daha gösterili beni kucaklıyacağını biliyordum. Dostlukta ondan aşağı kalmamak

için daha uzaktan iki kolumu yana açıp «Ooooo!...» diye bağırarak dostuma doğru yürüdüm. Dostumla göz göze geldik. Neredeyse onu kucaklıyacaktım ki, birden gözlerini benden kaçırıp sol yanımdan aşağı kayıverdi.

Benim durumumu lütfen gözünüzün önüne getiriniz; Trafik memuru dört yol ağzında taşıtları durdurmuş, yayalar hızlı hızlı geçiyor. Kalabalık arasında bir adam, iki kolunu havaya açmış, boşluğa «Ooooo!...» diye bağırıyor.

Tam da trafik memurunun önündeyim. Ne yapacağımı şaşırdım. Bir kaç kişi durmuş, kimisi de dönüp dönüp bana bakıyor. Öyle şaşırmışım ki - belki utancımдан - kulaç açtığım kollarımı bir türlü aşağı indiremiyorum. «Ooooo!...» diye boşluğa doğru bağırıp duruyorum. Bu durumda birkaç saniye içinde aklımdan neler geçiyor: Burası Bab-ıâli, bizim piyasamız, tamyan eden çok, herkes niçin kollarımı açıp «Oooo!...» diye barbar bağırmağa olduğumu bilmez, tozutmüş zavallı, der. Kalabalığın içinde uzaktan yakından bir tanıdık görsem, şu dostluk gösterim boşa gitmesin, beni böyle görenler de kınamasın diye hemen boynuna sarılacağım.

Derken trafik memuru taşıtlara geçmesi için işaret verdi. İnsan «Oooo!...» diye otomobillerin, kamyonların üstüne atılamaz ya... Bütün şaşırdım. Neyse ki, karşıya

Demoklesin kılıcı!

geçen son yaya yolcuyu tanıdım. Elli beş, altmış yaşlarında şişman bir kadındı. Adını hatırlıyamadım ama, kadını bir yerden tanıyordum, gözüm ısırdı. Can kurtarana saldırır gibi, «Oooo!...» diye bağırarak kadını bağrıma basturdum. Bu sırada kamyonlar, otobüsler de yürümüştü. Biz kadını sarmaş dolaş otobüslerin, kamyonların, arabaların arasında kalakaldık. Ben hâlâ «Ooo!...» diye sesler çıkarıyordum. Sağımdaki kamyonun şoförü başını uzatıp;

— Ooooo-ha!.. diye bağırdı.

Birden kucakladığım kadını hatırladım, dört beş yıl önce bir arkadaşımın evinde hizmetçilik etmişti.

Trafik memuru:

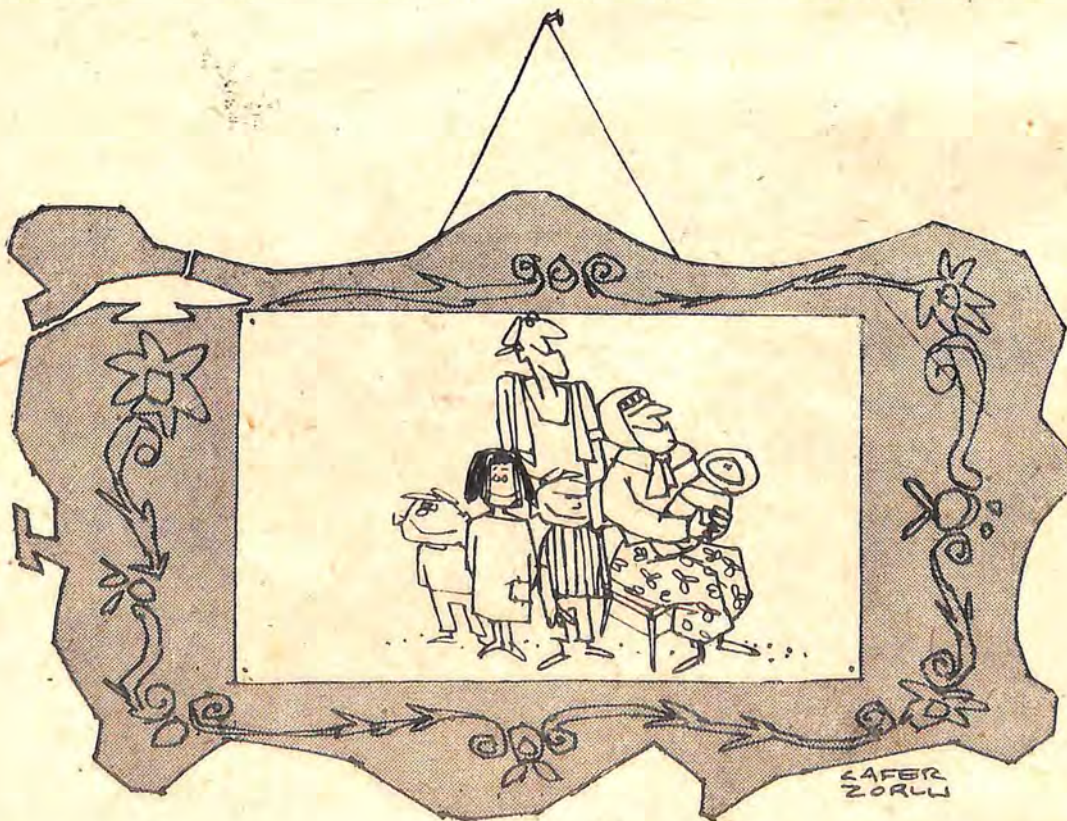
— Kenara çekilin beyim! diye bağırdı.

Kadının elini birkaç kere sıkı sıkı sallıyarak:

— Hadi güle güle, hadi güle güle... dedim, taşıtların arasında yürüdüm.

Kadın neye uğradığını şaşırmıştı. O günkü utancım hâlâ stüriyor.

Aziz NESİN

Köylüye, layık olduğu yer verilecek... (Gazeteler)

A KZUHALCİ 30 lirasını almıştı ama, yazdığı dilekçe de pek keskin benziyordu. Babası öleli yıllar olduğu halde veraset ilâmını almakta epey gecikmişti.

Yargıç, dilekçeyi okuduktan sonra kırmızı kalemle birşeyler yazmış: «Nüfusa git» demişti, «nüfus kaydın çıkacak.»

Salonda bir hayli gezindi. Bir sürü kapı vardı. Nüfus dairesi acaba hangisinde idi? Duvara yaslanmış duran birine sordu. Herif öyle kolay yol göstericilerden değildi:

— Nüfusu nideceen? dedi.

— Gafa goçanı çıhartacam. Vireset ilemi alacam da, dedi...

Kapıdaki adam, suratını astı: «Sen hükümetle oyun mu oynan?... Vikeletin var mı?...» diye sordu. Hüseyin elindeki kâğıdı gösterdi. «Yooo. İstefurulla. Ben aciz bir kulum. Hükûmata karşı nasıl goyarım. Töbe.. Töbe» dedi.

Bu adam hükûmetin başı olmalıydı. «Gaymıkam olmasın?» diye düşündü. Önünü ilikledi. Ayakkabılarını çıkardı. Sesini tatlılaştırarak:

— Buranın başı sen misin, beg? dedi.

Öteki gözle ini açarak:

— Başım ya, beğenmeyon mu? Sizin Miktar bilem benim önünde ceketini ilikleyo. Ben gaymıgamin odacısıyım! Garşı mı geliyon yoksa-na?

Hüseyin işini takipten vazgeçmişti. İki paralık iş için başı derde girecekti. İleri yürüdü. Odacı bu sefer yakasına sarıldı:

— Nereye gacıyon? Sabutacı mısın? Casus musun? Heykelleri bal-yozlan gırmaya mı geldin? Hükûmatın zatımanevafasını tehkir mi ide-ceen?... Yörü bakalım!

İşin şakası yoktu. Hüseyin yalvarmaya başlamıştı:

— O didüklerin ben değilim.. Gözü kör olsun, ben vireset ilemi is tidası yaz didim. Erzühelci demek böyle şeyler yazmış...

Gürültü üzerine bir kapı açıldı. Gözlüklü biri çıktı:

— Ne var, Durmuş, dedi. Ne istiyor bu adam?

Odacıdan evvel davranıp Hüseyin olayı anlattı. Gözlüklü: «Gel içe-ri» dedi. Girdiler.

Bir sürü defterleri kurcaladı. «Hüseyin Kocabaş sensin, değil mi? dedi. Öteki başını salladı. Nüfuscu:

— Oğlum, sen ölmüşsün, dedi.

Hüseyin, önce «hıh» diye bir ses çıkardı, sonra gözleri yaşarak:

— Dime, beg?... Ben ölüyüm ha?... Bizim gara öküze, güççük Mıstı-va'ya, Aysa'ya kim bakacak şimdi?...

— Ben orasına karışmam. İşte nüfus kütüğün: Babanın adı, Meh-met... Anan ölü Hanıfe... Tamam... Sen de beş yıl evvel ölmüşsün!

— Dime beg?... Dimek beş yıldır ölüyüm ben?... Emme gendini dipdiri sanıyom, ni dersin?...

Gözlüklü adam elini masaya vurdu:

— Kütük burada. Gel kendin oku. Ölmüşsün işte!... Hükûmetten daha mı iyi bileceksin. İşte doğum tarihin, işte ölüm tarihin!:

— Etme beg, öküze, çocuklara acı... Bunun bir çeresi galmamış mı heç?

— Ne dedin?... Çare mi bulayım? Demek memura rüşvet teklif edi-yorsun? Baba, baba, ben öyle beş on liraya tenezzül edecek adam de-ğilim!

Hüseyin:

— Hâşâ, beg, hâşâ. dedi. Ben hükûmatın işine karışmam. Madem hükûmat beni ölü biliyo, ölüyüm ben. Ölüyüm!

Sckağa çıktı. Geçen bir taksiyi dırdırdı. İçine bindi. Şöför:

— Ağa nereye çekeyim? diye sordu. Hüseyin içini çekerek:

— Mezarlığa oğlum, dedi. Çek mezarlığa... Hükûmata garşı goyacak değilim ya. Geç bilem galmışık. Beş yıl kaçak dolaşmışık ortada. Gosgo-caman defterlerde yazıyo. Hükûmatın kütüğünde... Çek, akşam olmadan yerimize varak!

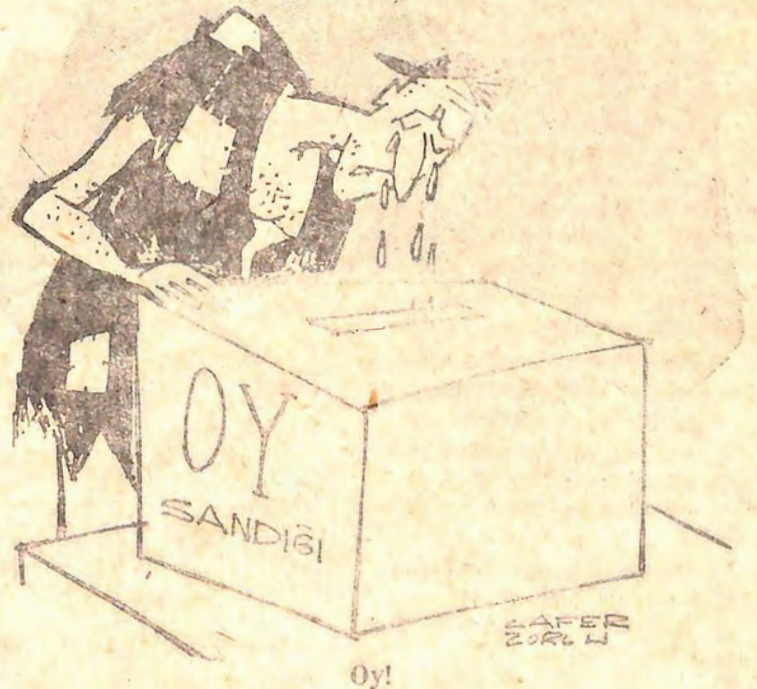
Burhan ESEN

— Ağlama kocacığım, dört sene göz açıp kapayıncaya kadar geçer!

Ağlama duvarı!

Oy!

ALTMİŞBEŞE

adnan velli

MÜNÜR Koçyiğit, kahvenin kapısından içeriye girdi. Masaların arasından azametle ilerledi. Dipte, tezgâha yakın bir masaya ilişti. Sonra kahve ocağına seslendi:

— Kerdim!... Len Kerim!... Bir gayfe yap bana... Şekerli orta olsun... Münür Koçyiğit'in kahveden içeriye girdiğini gören üç kişi masalarından kalkıp, onun yanına geldi:

— Eh selâmünaleyküm Münür Dayı!... Hoş geldin sefalar getirdin. Candan tebrik ederiz dayı... Meppus olmuşun...

Münür Koçyiğit, boynunu gerip gerdanını meydana çıkararak gülmüşdü:

— Evvel Allah olduk bir şeyler... Onun yanına gelenlerden İsmail Tezveren, bir iskemle çekip ucuna ilişti:

— Ver öyleysen, elini öpeyim dayıcığım... Mubarek olsun...

Onun cevabını beklemeden eğilip Koçyiğit'in elini iki elinin arasına alıp öptü.

Koçyiğit, masanın üzerine bıraktığı Çamlıca paketini misafirlerinin önüne iterek ikramda bulundu:

— Yak bi cuvara, İsmail, oğlum... Sen de yak Kemal... Hadi oğlum, ne duruyunuz, yaksana Kâzım...

Kâzım, Çamlıca sigarasını tersinden yakmıştı. Münür Koçyiğit:

— Oğlum, dedi. Cuvarayı yakmasını bile bilmiyon... Hiç mi medeniyet görmedin?...

— Nirden bilirim Dayıcığım? Meppus cuvarasını siftah içiyom.

— Biz de anadan doğma görmedik ya... Biz de üç gündür içiyoz. Emme cuvarayı eline alıncak, ne yanı başıdır, ne yanı guyrugudur, ağnamaz mısın?...

— Ağnyamadım... Ben bunu bi daha nirden içcem?... Anca gelecek seçime, belkim içerim...

— Öyle dıme oğlum!... Biz ne deyî meppus olduk?... Gardaşlarımıza eyi cuvara içirmek için olduk...

— Eksik olma dayı... Ben o cuvarayı içmesem de olur... Esas benim sıkıntım, başga... Şu Panganın borcunu nasıl vircem diye hepten düşünürüm. Sen, seçimden öncesi şey dimiştin. Yanî ki, meppus olursam, sizün panga borçlarınızın hepsini sil-diririm dimiştin...

— Dur bakalım, çaresini ararız... Siz gayfe mi içersiniz, ihlâmur mu?

— Biz bir şey içmesek de olur...

— Olur mu be?... Gayfenize gadar gosgoca meppus gelmiş, onun bi çayına, gayfesini içmiyonuz... İçin birer çay...

Hiçbirinin cevabını beklemeden kahve ocağına seslendi:

— Kerdim!... Üç dene ıscak çay yap... Misafirlerime...

Kâzım Serdengeçti, boynunu bük-tü:

— Allah razı olsun dayı!... Sorması ayıptır, birşey sorcem...

Münür Dayı kahvesinden bir yu-dum aldı:

— Sor, oğlum...

— Dayı, sen seçimden öncesi Cunn-huriyet alanında bi nutuk virmiş-tin.

— Ha, ağnadım, ne olmuş?... — O nutukta epi bi lâflar vardı...

Onları yapcen mi tûmden?...

— Ben o vakit ne lâf konuştuğum şuncik unuttum. Hele bir hatırlatıvir bi kez...

— Dayı, sen dimiştin ki, «Oylarımıza bana virirseniz, tireni bu köyden geçirecem, esas postahaneyi de bu köyde açcem» demiştin. Hatırhyon mu?...

— Hatırhyon emme, ben o lâfı seçimden önce dimiştim. Porpoganta lâfı olsun deyî ağnatmıştım. Postaneden yana ne sıkıntın var?...

— Temsil, gasabaya gidip gelmesi eziyetli oluyor da...

— Oğlum, anandan doğduğundan beri gidipgelin de, şuncik mi zor geliyo?...

— Peki, tiren için ne diyon Dayı?...

— Tiren için acele itmen...

— Ama sen yemin itmiştin, bir ayda tireni getiririm deyî...

— Yemin itmedim... Seçim konuşmasında yemin geçmez...

— Vallaha yemin ittin Dayı!...

— İttinse ittim... Seçim yemini-nin hükmü bir sabat sürer...

Kemal Canyakmaz söze karıştı:

— Dayı be!... Hani sen bir şey daha dimiştin...

— Ne dimiştim?...

— Angara ratyosunun kızlarını her hafta köye getircem, ahaliye saz dinletcem, dimiştin. Dinletecen mi?...

— Ratyoda diyniyon ya...

— Kızların gendleri gelme mi ki?...

— Len nirden bir mazarratlık varsa, ondan konuşuyon Kemal... Sankim esgiden, Ratyo kızlarının saziy-nan böyümüş köpoğlu!...

— Sen dimiştin de aklıma gelivirdi Dayı...

— Aklıma senin ilimon sıkıyım. Münür Koçyiğit'in bu konuşması-na Kâzım da şaşıp kalmıştı:

— Dayı be!... dedi. Gusura bakma emme birşey sorcem...

— İtlık itmeden sor...

— Peki... Bi de seçimden önce gonusurkene, yani kim, nutuk virir-kene, insan haklarının en birinci ol-ceğini, söylemiştin... Bu insan hak-ları didikleri esas nedir ki?...

— Sen de emme incisini öğrenmek istiyon be!... İnsan haklarının o iş-lere ait kısmını il başgauna sorsa-na...

— Sen niye ağnatmıyon...

— Oğlum, ben o gader incisini bi-lemiyom... İl Başganı bana dıdı ki «İnsan haklarından yana başım dar-da gahrısa, bana haber yolla. Cû-vabını ben viririm» dıdı.

— Yani ne demiye geliyor bu in-san hakları?...

— İnsanların eyllığı, rahatlığı için matte goymuşlar.

— Kim goymuş?...

— Elinin körü goymuş. Sen beni resmi Senato meppusu sandın bes-belli... Oğlum ben Senato meppusu gibi okurmuş meppus değelim. Ben halk tipi meppusum...

— Peki dayı, senin bize ne istifa delğin olcek?...

— Bak ite!... Ben daha meppus maasını almamışım, herif gendi istifadesini düşünüyör.

— Peki dayı, sen Angaraya gidin-cek, Meclise varıp nitcen?... Ne gonuscen?...

— Oğlum, Mecliste her bir aklıma ne gellirse gonusulmaz. Keyfi lâf ol-maz orda... Parti Başganı hepimizi bi kenara çıkarır. O ne dırse biz o-nu gonusuruz...

İsmail Tezveren enikonu itimsiz-liğe düşmüştü:

— Aaaaah ah!... diye içini çekti.

— Ne ahlıyon len?...

— Ben ahlamıyayım da kim ahla-sın Dayı?...

— Oğlum, sana Demokrasinin ilk icatındanberi, onbeş yıldır «deb» didiler mi?...

— Didiler...

— Dört yıl da ben disem, bunun ne günahı olurmuş?... Heç bu ga-der hakkımız hukukumuz olmadı mı ki?...

— Dayı, onbeş senedenberi insan hakları diyorlar, başga birşey dimi-yorlar...

— Ne zararı varmış?... Onbeş se-ne daha dıyne bu lâfı... Bu lâfın sa-na bir sıkıntısı var mı?... Sen oğ-lum, davarını sat, rakını iç, gumarı-

— Yazık, seçilmemiş... Şimdi bana yenisini seçmek düşüyor!

İçyüzü

Hiçbir şey yüzde yüz görüldüğü gibi değildir. Mutlaka bir saklı yönü, bir içyüzü vardır her işin! Hele politikada... Hele seçimlerde... Hele sandıklara akan oylarda!

Kendi kendinize belki sizler de sormuşsunuzdur ilk önce: Şu Gümüşpala partisine avuçlar dolusu alkış, ağızlar dolusu yaşşşşaaa niçin diye?

Cevabını biraz geç aldık, ama aldık! İşte 18 Ekim tarihli gazetelerdeki şehir haberi:

«Çatalca'da bir gece yapılan 300 A.P. gecekondusu yıktırıldı!»

Haberi biraz açıklayalım:

Bazı Adalet Partisi sözcüleri, seçim öncesi propaganda konuşmalarında vatandaşlara gecekonduların yıktırılmıyacağını bol keseden vâdetmişler...

Sandıklar açılmaya başlayıp da ilk balonlar uçmaya başlayınca, fırsatı dört gözle bekleyenler, şunun bunun toprağına, bir gecede üçyüz gecekonduyu oturtuvermişler!

Bu, A.P. ye verilen oylardan sadece bir kısmını hangi ellerin attığını göstermeğe yetmez mi?

Sonra?... Sonrasını daha sonra hep göreceğiz!

✱

HAYAT SİGORTASI!

Adı lâzım değil, bir sigorta müdürü, müşterilerinden bir bayana şöyle bir mektup göndermişti:

«Sayın bayan,

Müessesemiz adına size şu müjdeyi vermekle bahtıyım, kocanız bir tren kazası neticesinde yüzbin lira kazanmıştır.»

✱ ✱

ni oynat... İnsan haklarıyan senin ne alış vırışın var?... İte bak be!.. Bı lâf ezberlemişler, insan hakları diye rekten... Ekmek mi bu be?..

Bu sefer Kâzım söze karıtı:

— İyi emme Dayı, sen mademki leyin bizim meppusumuz oldun, bize ne istifaden olcek?..

— Senin istifaden, benim istifadem deyî bir şey yok. İlk sıftah istifade bana gelir, benden de size geçer. Bak ben sana büyük bir Avrupa adamının lâfını diylvireyim. Böyük İnglliz demokrâsi adamlarından Lamartın dimiş ki «Bir milletin meppusu refah içinde olmayınca, o millet yükselemez» dimiş.

— Kim dimiş?..

— Lamartın...

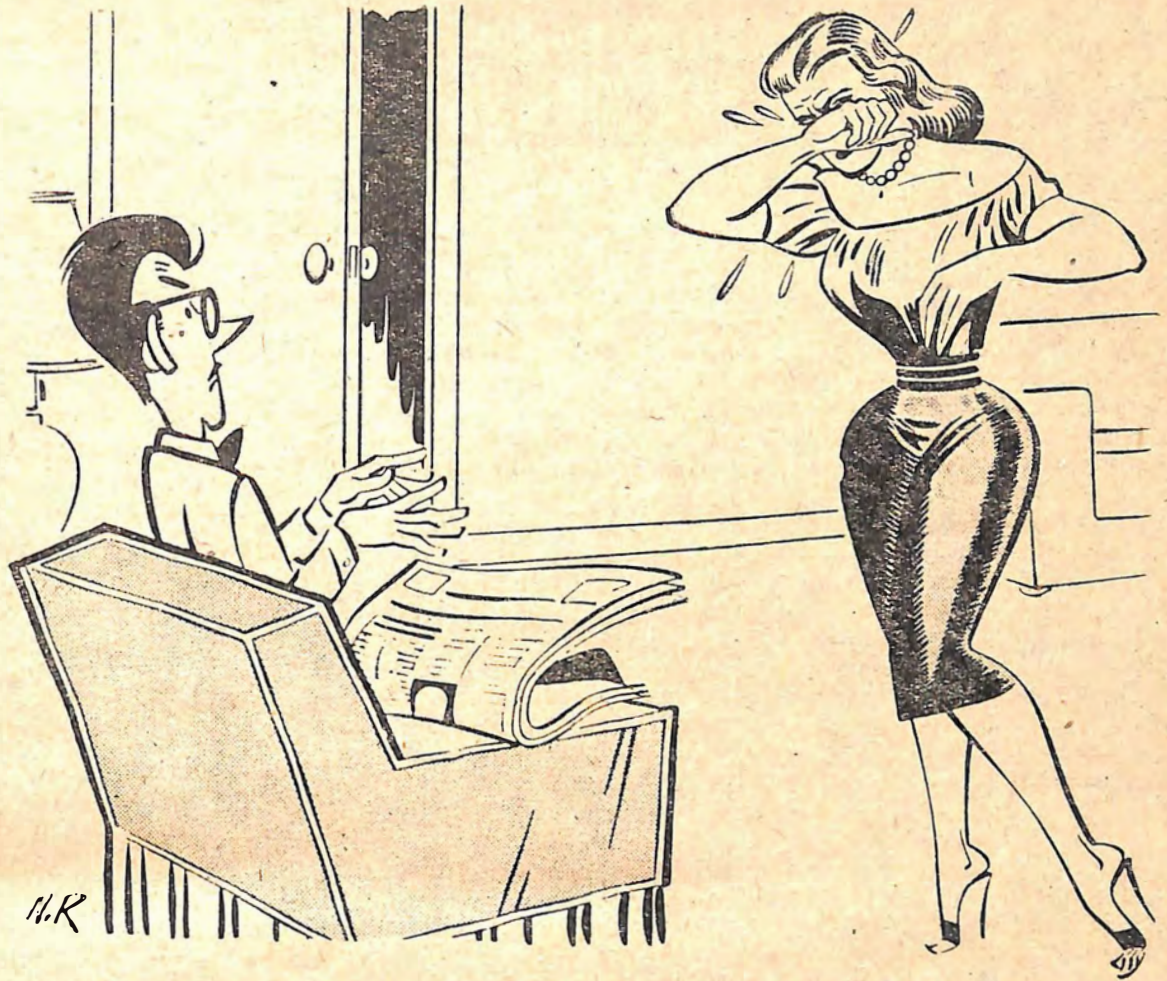
— Ah dayı ah, bizim başımıza her gelen, martını atıyor havaya, bu işin sonunda «Kürt Memet nöbete» giriyor. Hadi dayıcığım, Allah mubarek olsun...

Yerinden kalktı. Kahve ocağına gidip, içtikleri çayların parasını ödedi. Sonra masaya gelip:

— Galk İsmail, dedi. Sen de galk Kemal... 65 in seçimini bekliyelim gayri... Dayı, seni de candan teprik ideriz. Cenabı Allah bütün insan haklarını sana vırsın İşallah...

Hiç arkalarına bakmadan kapıdan çıkıp gittiler...

ADNAN VELİ

— Ne?... Enişten seçimi kazandı mı?... O ablan olacak karıyla dünyada konuşmam artık!

Ne zaman gelirler?

Bir yabancı gazeteci, Moskova'ya gider, Gagarin'le bir röportaj yapmak için...

Evin kapısını on yaşında bir çocuk açar:

— Kimi istiyorsunuz?

— Gagarin Yoldaşı...

— Babam evde yok...

— Nereye gitti?

— Fezaya... Yıldızlar arasında bir gezinti yapıyor!

— Ne zaman gelecek?

— Eh, yarım saate kadar gelir!

— Pekiii... Annenle görüşebilir miyim?

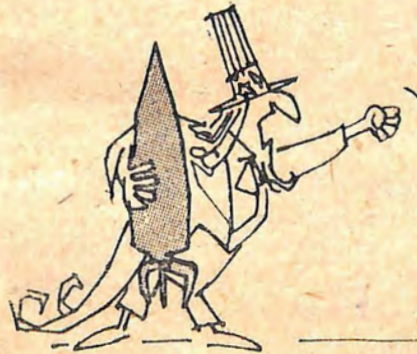
— Annem de evde yok...

— O da mı babanla beraber?

— Hayır, o et almak için kasaba gitti...

— Ne zaman gelir?...

— Pek belli olmaz... Eğer kuyruk çok kalabalık değilse beş altı saate kadar gelir!...

LAZER ZORLU

Onlarda — Atomu patlatırım ha!

Bizde — Gözünü patlatırım ha! ..

Propaganda

Bizde şimdiye kadar lâkırdıdan ibaret. Delil mi vereyim?... Koskoca bir ihtilâl oldu. Olmasına oldu... Koskoca bir referandum'dan geçtik, geçmesine geçtik... Koskoca bir Yasıada tarihe karıştı, karışmasına karıştı... Koskoca bir seçim oldu, olmasına oldu!...

Çok rica ederim, ben birşey söylemeyim de, siz —yazılısı var işin— onun için inkârı, tekzibi falan kabil değil: Şöyle bir kısa dalganım on dört dilde bültenlerini karıştırın. Bu olayların yorumu, doğru dürüst yorumu değil, eğri büğrüsünün bile yapılmadığını götürsünüz.

E artık pek sayın vekiller, vezirler koltuklarını benimsesinler biraz. Yapışsınlar değil, sadece benimsesinler de, biraz derinine, özüne dalsınlar yapacakları işlerin...

Bir sayın vekil tanırım ki, herkesin ümidi nedense ondaydı vekil olmadan. Dinamik, hamlıci, bilgiç, enerjik, lâkırdı anlar görünürdü vekil sandalyesine oturmadan. Sonra ne dedi bilir misiniz, hayyar kesmesini, yalnız gösterişli ve sığ işlere dalmasını izah için:

— Yaaa... Ben Selim Sarper miyim ki, bu «transisyon» devresinde kendi başına kararlar alayım da suya sabuna dokunayım. Yağna yok, ben enavi değilim!...

Muhakkak ki enavi değilsin sevimli vekil dostum! Amma şu cümledenberi ben Selim Sarper'e gönül bağladım. Demek suya sabuna dokunuyormuş... Dokunabiliyormuş... Yaşasın su! Yaşasın sabun! Yaşasın!... Yalnız, o ne cins su sabun, çok merakıma gitti benim. Sizin?...

Bu yazı'cık bir serinin başlangıcıdır. Yakında bu propaganda işine daha sivrilmiş oklarla dokunacağı 1. Ay, ne zayıftır sivri sivri oklar. Onları atan için hele!...

Meclis dışı

Dikkat ediyor musunuz hanımlar bu sefer ne şiddetli ne hiddetli ne savletli politikacı kesilecekler... Biz değiştik, vallahi billâhi değiştik... Hem cumhuriyet kuşağı da değil değişen, Abdülhamit kuşağı... Çığırı Reşide Bayar açtı. Gazetecilerin lisaniyle, mukaddes sayılan şeyer hakkında «ileri geri» söylendi. Mazurdu hence. En yakını o durumdayken tabii ki, normal bir insan, hiçbir iktidara, hiçbir ihtilâle, hiçbir «tarifihi» olaya «etkiye» düzmez! Amma burada da gene değişen bir şey vardı: Ben o nesli büyükanemden bilirim. Abdülhamit kocasını seneler senesi Fizan zindanlarında çürütülmüştü de «gık» bile dememişti. Kadın padişaha karşı... Gık denileceğini hatırların köşesine bile getirme-

mişti. O nesil herşeyi sineye çeken bir nesildi. O nesil kendisini ezen otoriteye bile karşı saygılı bir nesildi. Reşide Bayar bu geleneği bozdu!...

Ondan sonra gelenek bozma bayrağını bayan Gümüspala ele aldı... Sonra bakıyorum, önüne gelen dört peşli entarili hanımcağız ihtilâle karşı ihtilâlcı kesilmiş! Bunlar yenilikler, iyi yenilikler bir bakıma... Yalnız bunların da şuuraltı bir sebebi var. Sebep de şu: Her hanımın gönlünde arslandan maada bir parlamento üyeliği yatıyor. Arslanla nasıl geçiniyor bilemem. İyi geçiniyor dur ki yanyana yatabiliyor. Hemcinslerine Meclis içi bir iki boy daha verilse, Meclis dışı bu kadar yırtıp durtınmazlar sanırım!

Bunu ilgililerin kulağına bir fısılasanız «dört sene sonrası için... Dört seneye kalır mı dersiniz?... Ne kalır mı?... Bilmem!...

Yalnız ben şunu istemiyorum, herhalde siz de istemiyorsunuzdur. Koskocaman manşetler gazetelerde: «Reşide Bayar sorguya çekildi», «Bayan Gümüspala'nın duruşması başladı»... Ve manşetin ya altında, ya üstünde, ya yanında bir haminne... Nur yüzü diyemiyecğim amma bir haminne işte... İşin estetik tarafı yok... Hiç yok... Estetiksiz işlerden bıkmadık mı ki?...

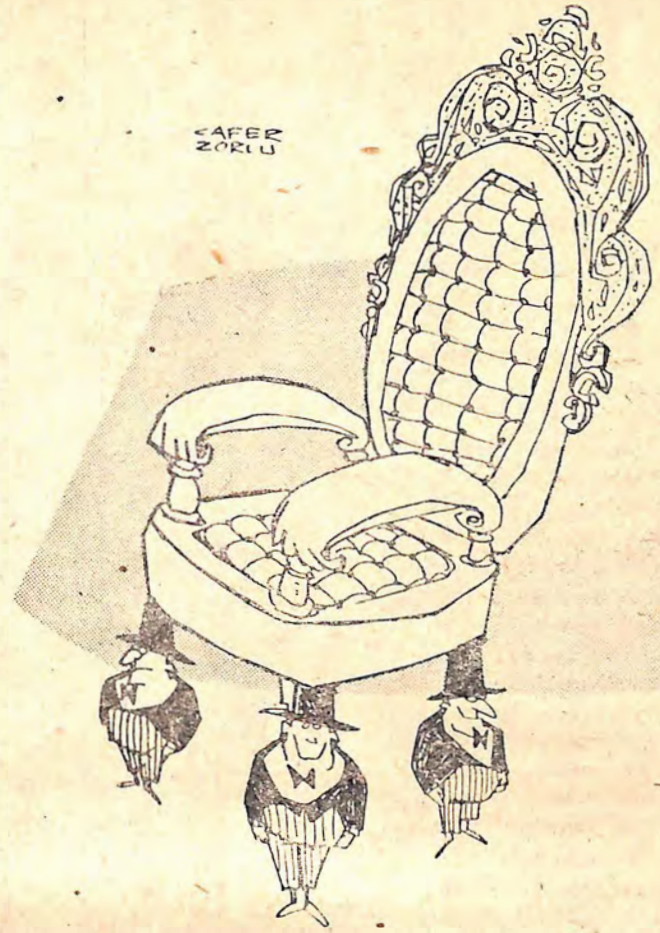
İki "Neden?,"

Seçim, politika, gına getirdik. Biraz da hafifliklere dalmak, batmak, hafifliklerde boğulmak istiyor insan. Ağır dünyanın yanında /bir hafif dünya da var hâlâ ve şüktür.

Geçen gün Çinlilerin Milli Bayranı şerefine verilen kokteyleydik. Tıkışık, sıkışık, terletici, uğultulu bir kokteyldi bu. Ah, kutlamanın başka şekli bulunsa, yüz kişilik salonlara dört yüz kişi tıkışmak zevkinden yana ne rahatlıyacağız bilseviz. Amma kimsecikler aramıyor ki bulunsun!...

Kokteylde iki şey dikkatimi çekti: Biri Ahmet Emin Yalman'ın eski dostlarından hiçbirini tanımaması. Aaa... Burnunun dibine girdim de, gene beni belliyemediğini gördüm!

Bir de İrfan Tansel Paşanın, hani şu Amerika'ya tâyini de gitmesi de, gitmemesi de bir mesele olan İrfan Tansel Paşanın (vizzt diye tepemizde perende atan jet uçaklarını hatırlıyor musunuz?) davetlilerin anonim başları arasında Madanoğlu Paşanın kara bukleli başını seçer seçmez, şey... Şey, neydi o, hanıruzun büyük-lümlü, şey... canını... Görmüş gibi kokteylden kaçması. Yoksa yanıldım mı ben?... Başka birşey toslamadı dikkatime, ev sahibesinin sevimliliğinden başka!...

Millî Koalisyon!

Kemal Kurdaş

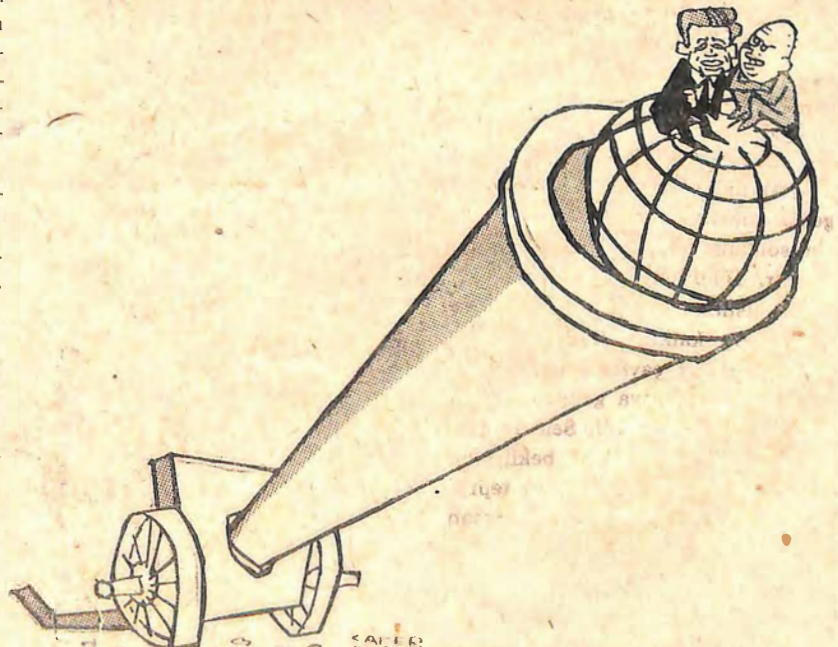
Onu sembol olarak alıyorum, fakat onun problemi birçoğunun problemi: İhtilâle tâ tepelere çıkarılmıştır bu genç adam. Hakketmiş midir, etmemiş midir, o da başka mesele. Şimdi o çıkarıldığı tepede eli şakağında düşünmeye başlamıştır: «Ne yoldan insem ki eteğe, fazla zedelenmesem» diye...

Benim üstünde durduğum o değil. Bu gibi, olağanüstü olaylarla, yerlerinden, yurtlarından, dengeli mütevazî hayatlarından koparılan insanların geleceklerini düşünmelidir hükümetler... Ama onlarınkine düşünürken, bütün bir toplumun hakkını yemeden, bütün bir toplumu şoke etmeden düşünmeli... Mesela üç ay ihtilâl Vekilliği yaptı di-

ye sekizinci derecede bir memuru al, Büyükelçi yap. Olmaaz!... Olur mu? Siz söyleyin... Amma dandazlak «Teşekkürler, vazifem bitti» diye ortalarda da bırakmak olmaz... Onun için yeni kurulacak hükümetin bir de bu vazife çıktı başcağızına... «Tepeden» inmelere uygun vazife yakıştırmak!...

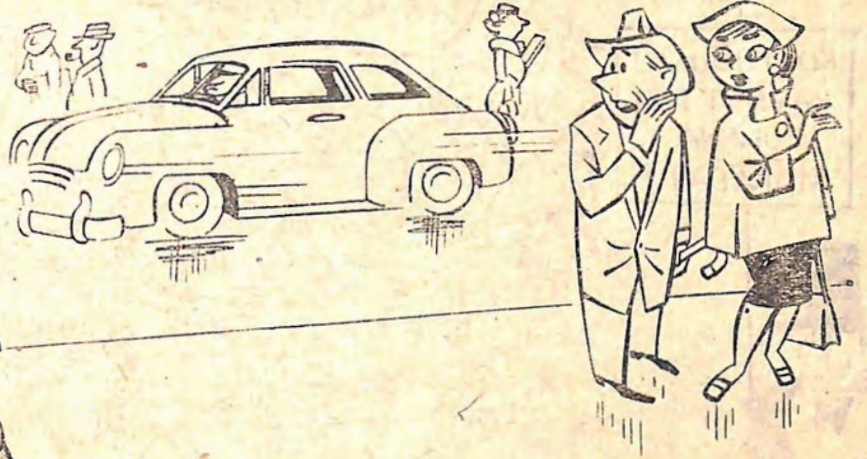
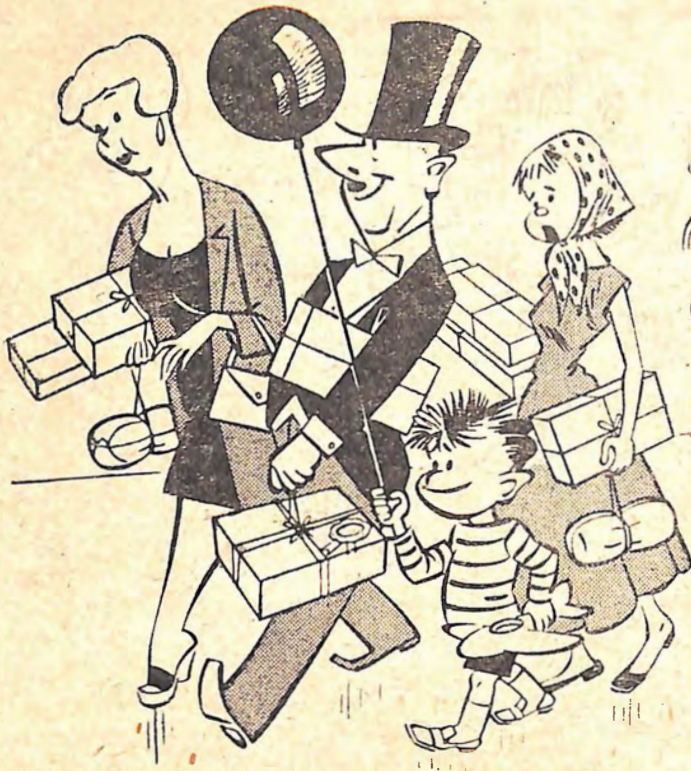
Ben bunu Kemal Kurdaş'lar için de söylüyorum. Fethi Aşkın'lar için de söylüyorum, ondan sonra efem, hatâ nice ve nice oraya buraya yerleştirilmiş ordu mensupları için de söylüyorum.

Senatörlük iyi şey, amma bütün bunlar senatör yapılamaz ki... Devlet Başkanının kontenjanı sadece on beş kişiden ibaret!...

YAZISIZ

— Ooo, kalkınma başlamış!...

Sigara tiryakisi!

Yolda karşılaştılar. Biraz hoş beş-ten sonra biri diğerine:

- Bana bir sigara versene, dedi. Diğer paketi uzatırken sordu:
- Hani sen sigarayı bırakmıştın?.
- Evet bıraktım.; ama henüz birinci devredeyim, sigara satın almayı bıraktım ..

Gidemezmış

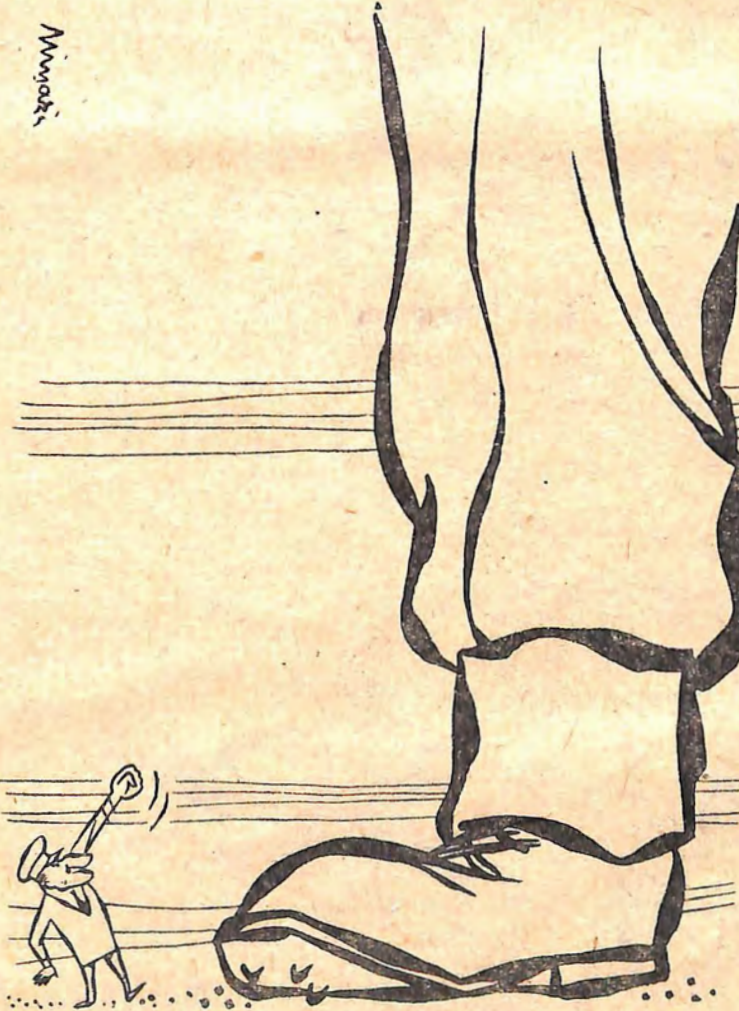
Bir partide iki kadın konuşuyorlardı:

- Ne kadar sıkıcı bir parti değil mi?
- Evet haklısınız!..
- Doğrusu kalkıp eve gitmeli...
- Ben bir yere gidemem maalesef; zira ev sahibiyim!..

Tek beygir

Bir kamyon tımarhanenin avlusunda durdu. İçinden zavallı bir at indirilip mutfığa doğru götürüldü. Herhalde keseceklerdi hayvancağızı. Bu durumu gören bir deli diğerine:

- Bak, dedi; tek beygirlik motorları yapmayı başarmışlar!...

Nâsir — Seni tanımıyorum!...

İdeal zevce

Orta yaşa erişmiş bir bekâr, arkadaşı ile derileşiyordu:

- Artık evlenmem lâzım, biliyorum, ama hangi kıza eve götürüp annemle tanıştırsam bir kusur buluyor, beğenmiyor!...

Arkadaşı akıl verdi:

- Peki sen de niçin annene benzeyen bir kız seçip eve götürmüyorsun? Onu beğenir her halde...

Bu nasihatı veren bekâr, bir müddet sonra tekrar arkadaşı ile karşılaştı:

- Nasıl dediğim gibi annene benzer bir kız bulup eve götürdün mü?
- Evet azizim götürdüm. Aynen annem gibi konuşan, annem gibi yemek pişiren, hattâ tıpatıp anneme benzeyen bir kız buldum. Annem kendisini çok ama çok sevdi!...
- Fevkalâde, ee sonra?..
- Sonrası hiç, bu sefer babam kıza tahammül edemedi!...

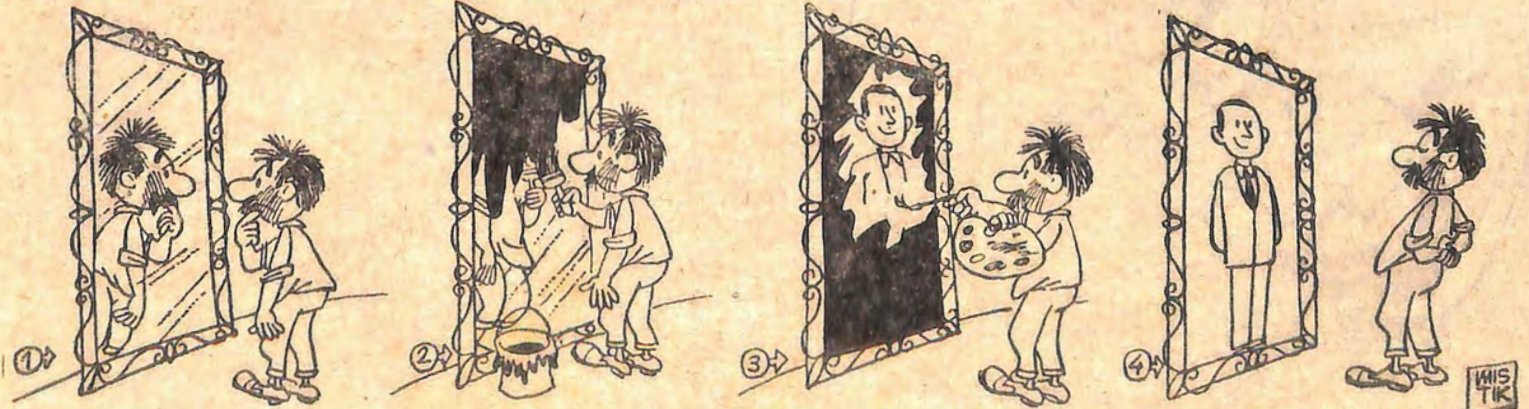
Deha!

Bay A. ya sordular:

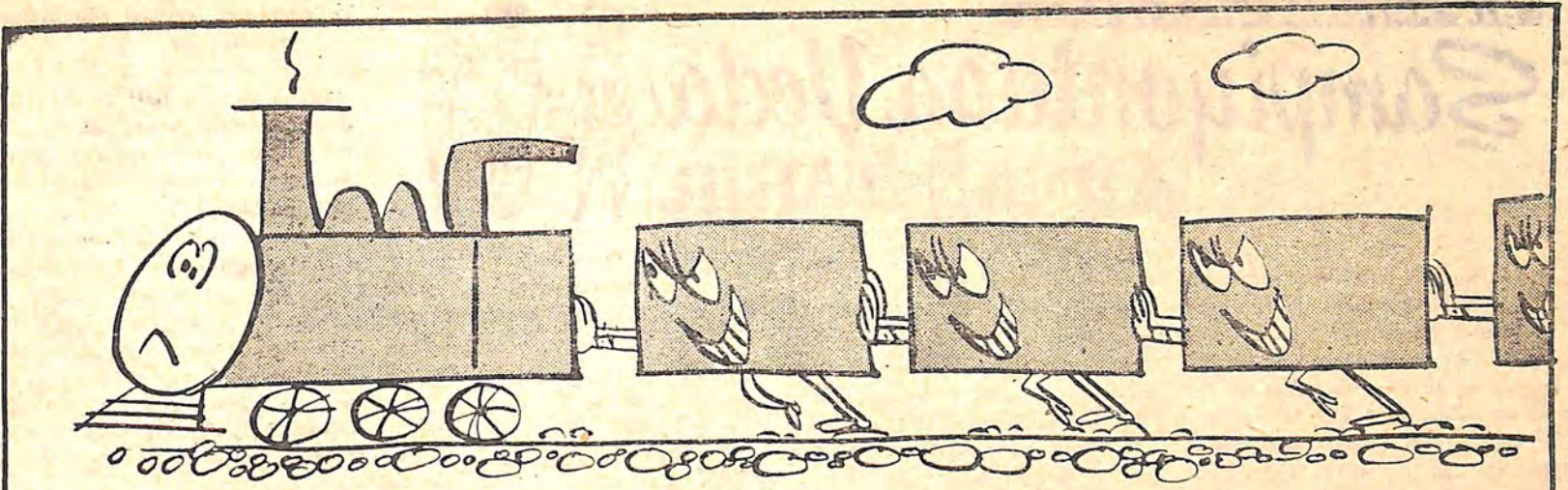
- Dehâ ırsı midir acaba?

Tevazu ile cevap verdi:

- Bilmiyorum vallaha, hiç çocuğum olmadı henüz!...

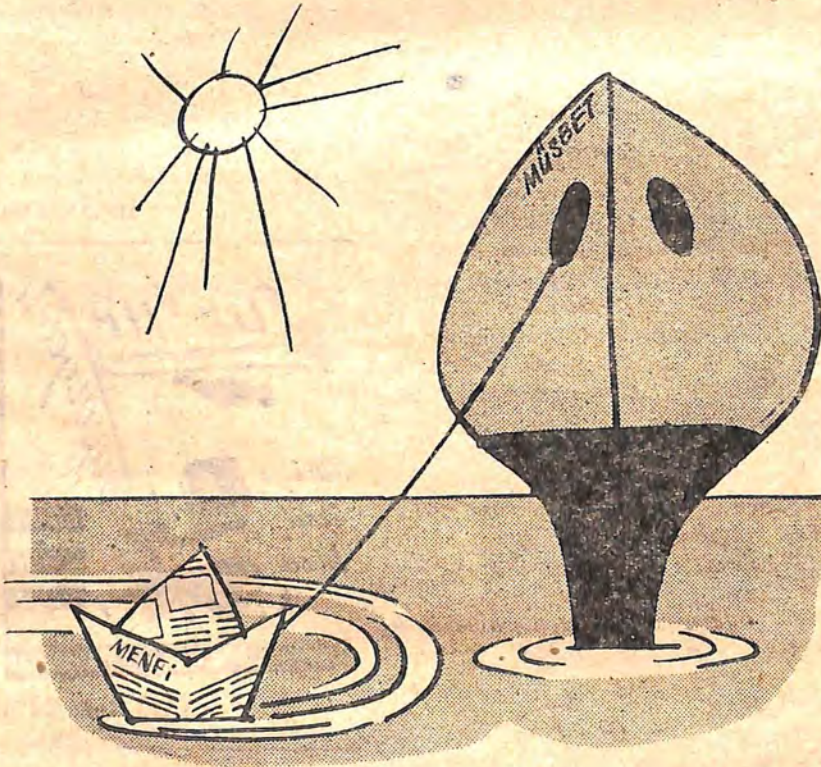
Kendi kendimizi tenkit!

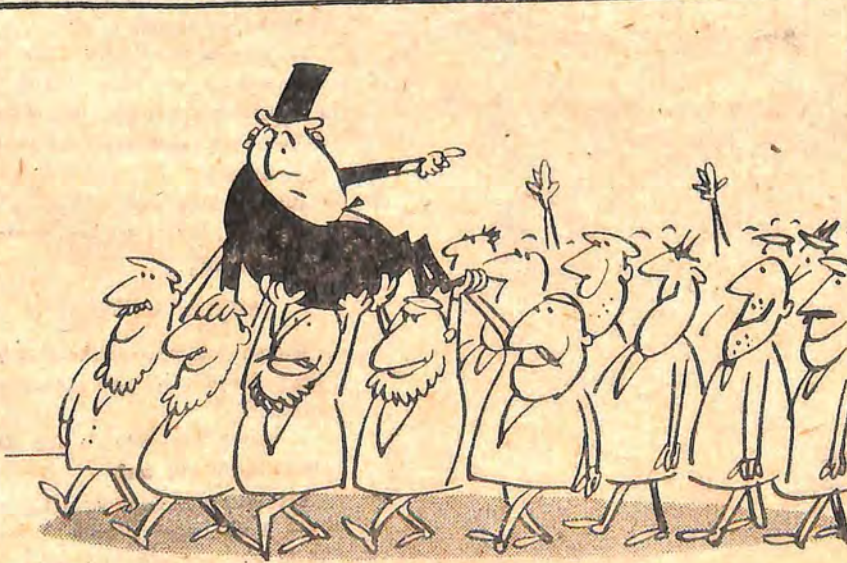
DEMOKRASİ KATARI (!)

BOYLE OLUR BIZDE
POLİTİKA DEDİĞİN!..

Suati Yılmaz

YAZI SIZ

YAZI SIZ

Şampiyonluğa Veda

ADNAN TAHİR

niz... Polisler peşinizde olduğuna göre isterseniz lâmbayı söndürelim.»
— «Söndürelim.»

★

Ertesi gün, Al Bakster daha dördüncü rauntta tepesi taklak gidererek nakavt olmuştu. Delikanlının birdenbire formdan düştüğü bel-belliydi işte.

Soyunma odasında menajeri kafasını yumrukluyarak küfrediyordu.

— «Keratayı on beş gündür bir dakika bile yalnız bırakmadım. Düne kadar mükemmeldi. Halbuki bugün o değilmiş gibi geldi bana. Bir gecede insan bu derece formdan düşsün... Hayret doğrusu... Hayret... Bütün emeklerim boşa gitti.. Allah kahretsin...»

— «Merhaba Al» diye o aralık odaya giren Jim seslenmişti. «Bugün hiç de şansın yoktu. Şampiyonluk kanatlanıp uçtu. Geçmiş olsun.»

— «Şampiyon olabilmek için ceyusluğu bile göze alabileceğin aklıma gelmezdi doğrusu.. Karın hem çok güzel, hem de çok işveli. Onun yüzünden şampiyonluğu kaybettiğime hiç üzülmiyorum.»

— «Karım mı dedin?.. Çok komik. Müsaade et de biraz güleyim.. Benim karım Santa Monica'da enayi... Sana şampiyonluğu kaybettiren dilber, menajerim tarafından hususi surette bir gece için kiralanmış bir yan sokak dilberi. Anladın mı yavrum?.. Bir dahaki sefere gözünü aç.»

ADNAN TAHİR

(Ar. Rek. 22/79)

YAŞ GÜNÜ

Genç kız, büyük annesine sokulmuş soruyordu:

— Büyük anneciğim, eğer yarın sizin yaş gününüz olsaydı ve 17 yaşınıza basıyor olsaydınız, doğum günü hediyesi olarak ne isterdiniz?

Büyük anne içini çekti:

— Başka hiçbir şey istemezdim yavrucağım!...

MERİHTE HAYAT!

Bir kokteyl partide meraklı bir adam meşhur âlimin yanına sokuldu:

— Sayın profesör; acaba Merih'te hayat var mı?

Profesör kadehini yuvarlayıp:

— Valla, dedi; hafta araları şöyle böyle hayat var, ama cumartesilleri müthiş...

AL, tam üç haftadır bütün dünyaya nimetlerinden mahrum duruma düşmüştü. Çünkü çok sıkı bir antrenman devrine girmiş bulunuyordu. Aksi ve çekilmaz bir adam haline gelmişti. Burnundan düşen bin parça olabiliyordu. Şimdiki menajeri ile çalışmaya başladığındanberi âdeta hüviyetini kaybetmişti. Ve dünyaya boksör geldiğine de piman oluyordu yavaş yavaş.

Herifçioğlu onu kıyasıya çalıştırdığı halde yemeklerden sonra ancak yarım sigara içmesine müsaade ediyordu, geceleri de final karşılaşması için kiraladıkları otelin odasına kilitleyerek, ertesi sabaha kadar delikanlının can sıkıntısından ölebileceğini aklına bile getirmeksizin on iki saatlik uykuyu rejimi tatbik ediyordu.

Şampiyonluk karşılaşması ertesi gün yapılacaktı.

Al Bakster, menajerinin nezaretinde akşama kadar son antrenmanlarını da yaptıktan sonra, güzelce yıkandı, yemeğini yedi, yarım sigarasını içti ve saat onda odasına girdi.

Menajer, daima yaptığı gibi kapıyı itina ile kitledikten sonra, kendi odasına çekildi... yattı ve uyudu.

Al, kilit altına vurulur vurulmaz, aklına gelen bütün küfürleri sıralamağa ve bütün istikametlere tükürmeğe başlamıştı.

— «Pis dünya» diye söyleniyordu kendi kendine. «Bu hayata tahammülüm kalmadı artık.»

Bir aralık kapıyı kırıp buradan kurtulmayı düşündü. Ama kapı öyle sağlam, kilit de öyle kuvvetliydi ki, tecrübe etmek bile abes olacaktı. Hem tecrübeye kalkışsa bile bitişik-

te uyuyan manajeri gürültüyü duyup muhakkak uyanırdı. Sonra işin yoksa dert anlat nasihat dinle. Nemrut herif... Yemeklerden sonra verdiği yarım sigarayı da ceza olsun diye kesebilirdi.

Saat on bire doğru can sıkıntısından deliye dönen Al, balkona çıkıp etrafı seyre koyuldu. Odası, otelin üst katlarından birindeydi. Bakınırken bakınırken gözü bir kat aşağıdaki balkona kaydı. Ayın çiğ ışıkları orasını mükemmel aydınlatıyordu. Gözlerini kısarak dikkatle baktı. Evet, yanılmıyordu. Orada bir kadın vardı. Hem de gecelik kıyafetiyle yarı çıplak bir kadın.

Manajeri olacak canavar; onun arada sırada kadınlarla düşüp kalkmasına değil, onlara uzaktan bakmasına, hattâ onları sadece düşünmesine bile muarızdı. Zavallı Al, bu yüzden çok müşkül durumlara düşüyor, âsası berbat oluyor, kafesini parçalamak isteyen arslanlar gibi kendinde azgınlık emareleri hissetmeğe başlıyordu.

Kadın, çırpıplak kolları ve yarı çıplak omuzları ile hâlâ orada duruyordu. Mehtap altında bu kollar büsbütün mermerleşiyor, omuz başları da büsbütün yuvarlak görünüyordu.

Şampiyon namzedi delikanlının daha fazla dayanmasına imkân yoktu. Yatak, yorgan ve vastık çarşafalarını birbirine ekliyerek soluğu aşağı balkonda aldı.

— «Çok rica ederim.. sakın sesinizi çıkarmayın... polisler peşimde.. yakalanırsam mahv olurum.»

— «Çabuk içeri girin öyle ise» di-

ye kadın onu odaya alarak telâşla balkon kapısını kapadı. «Karışık işlerinize beni de karıştırdığınız için size teşekkür edecek değilim herhalde... Adım Janet Burton.»

— «Jim Burton'un karısı mı?..»

— «Ta kendisi.»

— «Benim adım da... ey... benim adım Burt Filip... Buraya saklandığımı kimse farkedemez... ya kocanız?..»

— «Kocam mı?.. Adam siz de... Kocam ancak yarın gelir. Biliyorsunuz Madison Squar'da şampiyonluk karşılaşması var. Ben hayatımda böyle gevşek insan görmedim... Şampiyonaya bile son dakikada ya yetişir ya yetişmez...»

— «Yarınki karşılaşma müthiş bir şey olacak değil mi?..»

— «Kaliforniyalı Al Bakster'in çok yaman bir boksör olduğu söyleniyor. Bizim Jim, yarın adamakıllı bir kötek yemezse çok iyi.»

— «Al Bakster'in kazanacağına hiç şüphe yok... Bire on koyarım.»

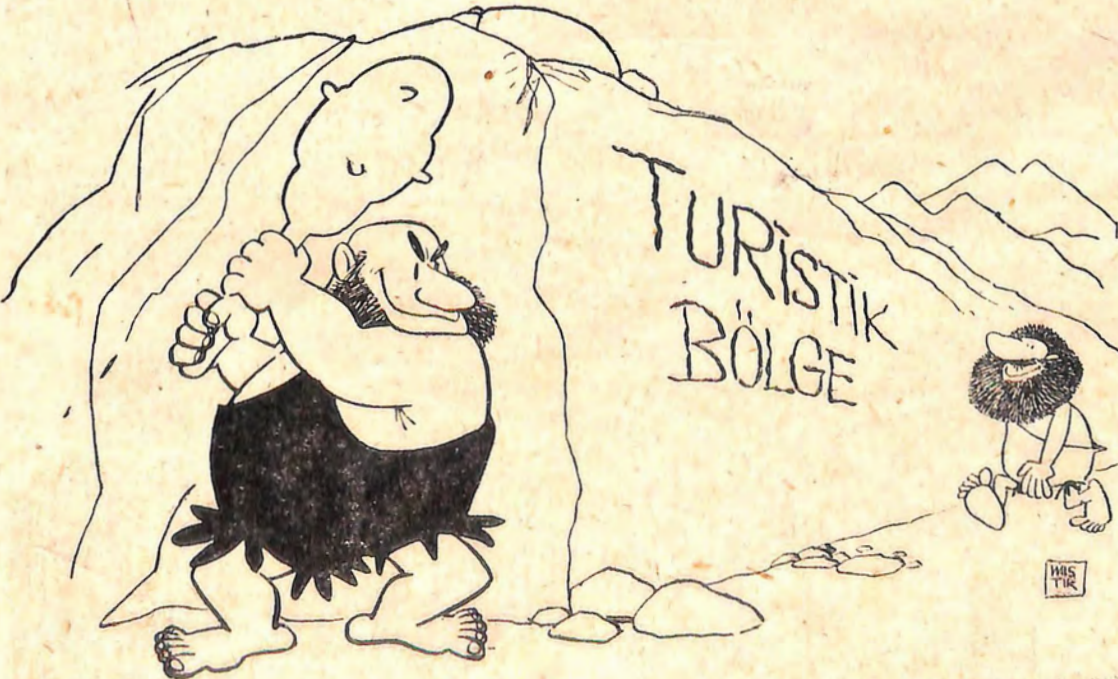
— «Tabii... Kocam olacak Jim, bütün gece kötü kadınlarla başbaşa verip kafayı tüssülerse daha ilk raundda tepesi üstü gidip nakavt olacağı muhakkaktır.»

— «İnsan böyle harikulâde bir kadına sahip olsun da gitsin kötü kadınlarla düşüp kalksın... Hem de şampiyona arifesinde...»

— «İltifat ediyorsunuz... ben sadece yüzü gözü düzgün bir kadıyım... Hiçbir harikulâdeliğim yok...»

— «Bana inanmıyorsanız aynaya bakın... Aynalar daima doğruyu söyler.»

— «Siz de yakışıklı bir delikanlısı-

Bir YILBAŞI GECEŞİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA
ÇİZEN: BÜLENEREN

SAHİCİ FERHAN BEYİN GELİVERMESİ İSTİMİZİ ALTÜST EDECEK GİBİYDİ.....

BEN SAVUŞMALIYIM... ARTIK AMCA BEYİN YÜZÜNE BAKAMAM!

HAYIR, HAYIR! BEN İDARE EDERİM...

NASIL İDARE EDERSİNİZ? BEN ARTIK DOKTOR FERHAN DEĞİLİM!

SİZ BANA BIRAKIN... BEN HAKİKATİ SOYLERİM

PEKİ

İNSAN BU KADAR GÜZEL VE ZEKİ BİR KIZIN HATIRINI KIRAMI YOR...

BİRAZ SONRA AMCA BEY AĞIR AĞIR İÇERİYE GİRDİ...

NEDİR BU OYUN? FERHAN İKİLESTİ. İÇERİYE, MİSAFİR SALONUNA ALDIM. "DOKTOR FERHAN" DİYOR

DOĞRUDUR BEYFENDİ...

PEKİ, ZATİALİNİZ KİM OLUYORSUNUZ?

EFENDİM... BEN... MACİT BAYSAL KULUNUZ

AMCACIĞIM, BEYFENDİNİN HİÇ KABAHATİ YOK. İSTASYONDAN BEN'ONU ALIP GELDİM!

SEN!

BAK ANLATAYIM: TREN-DEN FERHAN ÇIKMAYINCA İSTANBULDA TANIDIĞIM BEYFENDİYE RAŞTLADIM. ÇOK NESELTİ, HOŞSOHBET BİR İNSAN OLDUĞUNU BİLİYORDUM. GECEMİZİN TADI KAÇMASIN DİYE KENDİSİNE ÇOK RİCA ETTİM. BU OYUNU OYNADIK. HOŞ BİR YILBAŞI SÜRPRİZİ!...

KAPIYA DOĞRU YÜRÜDÜM...

YO...K, ESTAĞFURULLAH... BİLÂKİS... ŞEY.. EVET... DEMEK... ESTAĞFURULLAH... ACE-LE BUYURMAYIN... SİZ DE MİSAFİRİMİZ SAYILIRSINIZ. BİRAZ DURUNUZ EFENDİM BU ŞEKİLDE AYRILMANIZA GÖNLÜM RAZİ OLMAZ. RİCA EDERİM, OTURUNUZ!

OTURUN DA SAHİCİ DOKTOR FERHANI GÖRÜN... ŞİMDİ BURAYA ÇAĞIRIRIZ. HATTA DÜN GECEKİ LÂTİFEYİ DE ANLATIRIZ!

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 13 —

Adam, «Kendisine yarın teşekkür edersiniz,» dedi.

April yavaşça cevap verdi. «Tabii...» Masadaki yerine oturarak eldivenleri ile oynamaya başladı, kalmaları mı yoksa gitmeleri mi lazım geldiğini bilmiyordu.

Mike garson kadını çağırarak kahveleri işaret etti, Caroline de yerine geçti. Bir müddet hiçbir şey söyleyemedi. Nihayet Mike içini çekti. «Mr. Shalimar'ı anlamanız lazım.»

Mike Rice'in Caroline'in çok hoşuna giden bir hali vardı, insan ona her istediğini söyleyebileceğini, adamın hiçbir zaman ayıplamıyacağını veya haddini bildirmeyeceğini anlıyordu. «Bilmem ki,» dedi. «Bana Mr. Shalimar çok yüksek bir mevkideyken düşmüş gibi geliyor. Galiba o bundan da utanıyor. Bu yüzden de durmadan maziden bahsediyor.»

Mike, «İşin doğrusunu bilmeniz daha iyi olur,» dedi. «Zira sizlerin Fabian'da uzun müddet çalışacağınızdan emin olmağa başladım. O, hiçbir zaman yüksek bir mevkiden düşmedi. O hiçbir zaman yükselmedi ki...»

Caroline, «Fakat o tanıdığı meşhur kimseler...» diye mırıldandı. «Anlatıldığı hikâyeler... Bilhassa daima Eugene o'Neill'den bahsediyor...»

Mike gülmüyordu artık, yüzünde müthiş bir merhamet ifadesi belirmişti. Caroline, «Ne tuhaf,» diye düşündü. «Onun halinde bir adam, Mr. Shalimar gibi birine acıyor.» Mike, «Anlamadınız mı?» dedi. «Mr. Shalimar, Eugene O'Neill'i biliyor... Fakat Eugene O'Neill onu tanımıyor.»

April baş parmağını ısırarak haykırır. «Aman Yarabbi!»

Mike, «Bir iyilik edin ve bu söylediklerimi unutun,» dedi. «Mr. Shalimar'a azamî hürmeti gösterin. Onun kalbi acı hislerle dolu. Hakkı da var. Elli beş yaşında olduğunu ve günün birinde kendine lâıyk bile olmayan işini kaybedeceğini bilmek feci bir şey...»

Caroline, «İşini neden kaybedsin?» diye sordu.

«Zeki gençler... Sizin gibi kimseler meselâ. Sırf iç güdüleriyle fevkalâde raporlar yazan haris gençler... Hayali bir mazide yaşayan bir adam birçok şeylerden korkar.»

Caroline hayretle mırıldandı. «Benden de korkacak değil ya?»

«Şimdiki halde korkmuyor. Şu anda onun için mühim değilsiniz. Fakat iki sene sonraki siz... İşte bu mühim. Onu dinleyin... Size bazı şeyler öğrettiği zaman onu dikkatle dinleyip, kendisine hürmet gösterin. Kendinizi fazla zeki bulup aldatmamalık etmeyin. Dinleyin... Ve sonradan hatırlayın.»

Adam bu kelimeleri birbiri arkasına çabucak söylemeye başlamıştı. Caroline o zaman Mike'in de en sonunda iyice sarhoş olduğunu anladı. Mike cebinden bir sürü buruşuk kâğıt para çıkararak, masanın üstüne bıraktı. «Herhalde bu içkiler için kâfidir. Hattâ belki sizler birer sandviç de yiyebilirsiniz...» Ellerini masaya dayayarak ağır ağır ayağa kalktı. «Yarın görüşürüz.»

April, «Çok teşekkür ederiz, Mr. Rice,» dedi.

Caroline de mırıldandı. «Teşekkür ederiz...» Genç kızın canı sıkılmıştı. İş'te muvaffakiyet, sizden korkan, karanlık mâzili, derthli adamlardan kendinizi korumakla mı elde ediliyordu? Öyleyse, Caroline bunu

istemiyordu. Bu sabah Mr. Shalimar'la konuşmağa korkmuştu. Akşam üzeri ise adam onun d zini okşamış, bir başkası da günün birinde Mr. Shalimar'ın ondan korkacağını söylemişti. Genç kız, iş dünyasından hiç hoşlanmadığını düşünüyordu. Buna rağmen yine de heyecanlanmıştı. Bu, dikkatli davranışınız herşeyi elde edebildiğiniz bir rüyaya benzemekteydi.

Mike Rice eğilerek, genç kızın çatılmış kaşlarına dokundu. Parmakları o kadar müşfikti ki. «Size, (kendinizi fazla zeki bulmayın) dedim değil mi?» diye gülümsedi. «Size bir şey daha söyleyeyim. Bu sözümü değiştiriyorum: Kendinizi zeki bulduğunuz başkalarına belli etmeyin. Çünkü... Hakikaten zekisiniz.» Genç kızın yanağına hafifçe vurarak doğruldu. Dimdik yürümeye çalışarak kapıya doğru gitti. Deve tüyü paltosunu da omuzuna bir pelerin gibi atmıştı.

April adamın arkasından bakarak «Ne demek istedi?» diye sordu.

Caroline içini çekti. «Henüz... Bilmiyorum.»

O barda birer sandviç yedikten sonra Caroline annesine telefon etti, sonra da bir eczahaneden bir diş fırçası satın alarak April'le birlikte genç kızın apartmanına gitti.

April'in apartmanı karanlıktı. Genç kız ışığı yakarak pencereye koştu. «Bahçeme bak, Caroline.»

Caroline odaya bakmakla meşguldü. Küçük bir yerdi burası, şuraya buraya da April'in elbiseleri atılmıştı. Küçük bir masanın üstündeki son moda mecmualarının yanında kirli bir kahve fincanı duruyordu. Odanın iki kapısı vardı. Biri yatak odasının kapısıydı herhalde, zira bu odada görünürde yatacak bir yer yoktu. Zaten odada fazla bir eşya yoktu, yere halı bile yayılmamıştı. Evet, hoş bir oda değildi. Fakat Caroline kalbi çarparak, «Süslense ne kadar güzel olur,» diye düşündü. «İnsanın kendi apartmanının olması harikulâde birşey... Zevkine göre döşenmiş, küçük bir yer.»

April, «Yatak duvara gömülü,» dedi. «Bakınca dolap gibi duruyor, geceleri indiriyorsun. Ben yatağın birini yere seririm... Sen karyolada yatarsın. Şurası banyo, bu da dolap... Bu dolabın işi ise mutfak vazifesi götüyor. Gel bahçeme bak, Caroline.»

Caroline pencereden, üç kat aşağıya baktı ve karanlıkta bir iki ağaç seçebildi. Evet, bunlar şehre mahsus, sıska ağaçlardı, bahçe de bahçeye benzemiyordu, fakat Caroline bakar bakmaz hayran oldu.

«Apartmanına bayıldım. Çok şanslısın.»

April'in yüzü sevinçle aydınlandı. «Sen de o fikirde misin? Burayı eski püskü, pis bulacağından korkuyordum.»

«Haftada elli dolarla sarayda oturacak değilsin ya.»

«Öyle... İnsanın parası olmaması ne fena. Kirayı, telefon parasını verdikten, yiyecek aldıktan sonra sinemaya bile gidecek param kalmıyor. Her akşam burada oturup mecmualara bakıyorum. Fabian'da çalışan kızlardan biri de burada oturuyor. İsmi Barbara... Barbara Lemont. Amerikan Kadını mecmuasının güzellik kısmını idare eden Müdürün sekreteri. Okuduktan sonra bütün moda mecmualarını bana verecek. Bu mecmualar onlara her zaman geliyor. Ciddi şeyler de okuyorum.» April, bir çocuk gibi mahcup mahcup güldü. «Biliyor musun? Ben tahsilimi ilerletmekle meşgulüm. Kâla ister misin?»

«İsterim vallahi.»

April dolap mutfagında kakao yaptı. «Biliyor musun, Fabian'da Barbara Lemont ile katiyen tanışamazdım. Zira o başta katta çalışıyor. Orası bambaşka bir dünya âdeti. Hattâ otuz birinci katta koskocaman bir mutfak da var. Mecmuaya tarifelelerini bastıkları yemekleri orada pişiriyorlar.»

Yıl sonu çekilişinde

BİR TALİHLİYE

500.000

LİRA

3 adet

APARTMAN DAİRESİ

10 adet

ARSA

Bir adet

50.000 Lira

4 adet

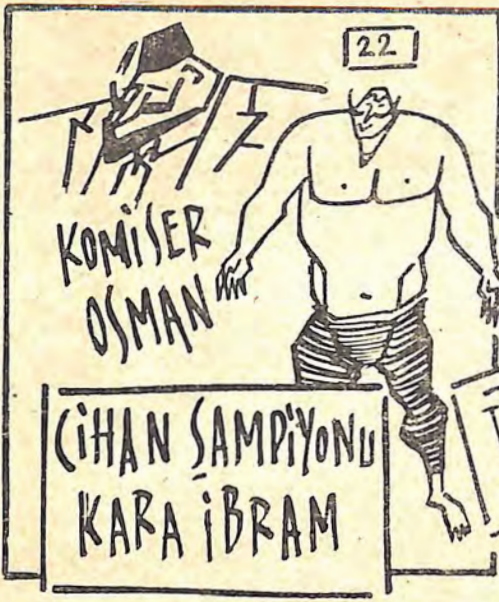
25.000 Lira

TÜRK TİCARET BANKASI

1991 Yılı sonu BÜYÜK İKRAMIYELER çekilişine katılabilmek için 15 Ocak 1991 günü «Kısmına kadar» bütün tasarruflarınızı Bankamızda toplatınız. Her aylarında en az 200.- lirası bulunanlar vadeli 50.- vadeli 100.- lirasına bir kuruş numarası olarak çekilişlere katılabilirler.

(Reklamcılık: 2498/78)

(Devamı var)

KAYALIK DAĞLARDA
YAKALADIĞI CİHAN
ŞAMPİYONU KARA
İBRAM'A KOMİSER
OSMAN MEYDAN
OKUR...

KAN DÖKMEMEK İÇİN SANA BU TEKLİ-
Fİ YAPIYORUM. YOKSA HİÇ BİRİNİZ
KURTULAMAZSINIZ. ZAPTİYELER
AŞAĞIYI KUŞATTILAR.

TEHEY BE!. BEN DE SENİ AKILLI BİR
ADAMCAĞIZ SANIRDIM. SENDE
KUŞCAĞIZ KADAR AKIL YOKMUŞ
BE KUMUSER..

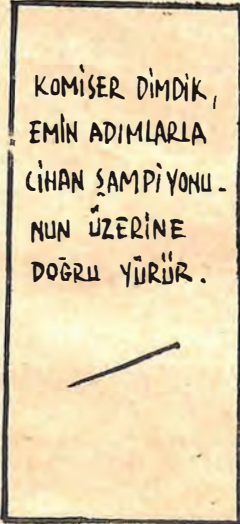
CİHAN ŞAMPİYONU KARA
İBRAMI HAKLAYIP BU
İŞİ HALLEDECEĞİNİ Mİ
SANIRSIN. BARI MEHMET
ZİYA BEYİ DE YARDIMCI
GETİREYDİN.

KOMSERİM, VAZGEÇİN!.
BU HERİF YENİR YUTU-
LUR CİNSTEN DEĞİL.

ÜSTÜNDEKİ SİLÂHLARI BIRAK. ELLE
DÖVÜŞECEĞİZ. MİNDERDE KIRILMAYAN
BURNUM KAYA ÜSTÜNDE FAZLA
DAYANMAZ.

KOMİSER DİMDİK,
EMİN ADIMLARLA
CİHAN ŞAMPİYONU-
NUN ÜZERİNE
DOĞRU YÜRÜR.

HADİ BAKALIM, SALLANMA!
BİR YERE KASAMAZSIN
BURADAN.

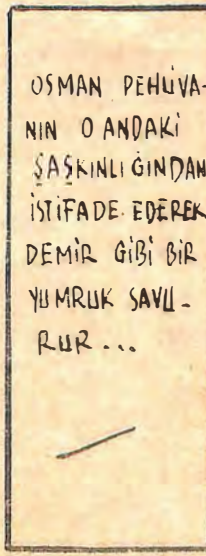

KUMUSER, YOKSA BİR OYUN MU VAR
BU İŞİN ALTINDA. BENİM ÜZERİME
BÖYLE CESARETLE YÜRÜNEMEZ!

KORKUYOR MUSUN
YOKSA SOMUN
PEHLİVANI?.

SEN DELİ MİSİN BE.
PARÇALARIM BEN
SENİ.

OSMAN PEHLİVA-
NIN O ANDAKİ
ŞAŞKINLIĞINDAN
İSTİFADE EDEREK
DEMİR GİBİ BİR
YUMRUK SAVU-
RUR...

BUNU YEDİKTEN
SONRA MİDENİN
DÜZELECEĞİNİ
UMMA.

ÖLÜM İMZAN
OLDU BU KUMUSER.

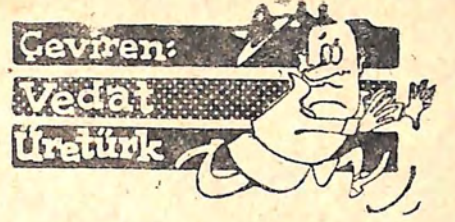

DÉVAMI VAR

CESUR ADAM!
YAZIK OLACAK
AMA.

PATATES Şövalyeleri

— 35 —

Filimario:

— Bize konuşma fırsatı vermediler. dedi. Zaten yalnız değilim ki ben; öbür iki kızade de vardı...

Sayın bay:

— Öteki asilzadeler, diye sözünü kesti, hesapta değil. İkisi de süzme aptal. Şimdi şu mesele var ortada: Sizin de öbür iki asilzade ile matmazel Troll gibi yüzen kahvede bulunmanız, elimizde söz götürmez delildir. O halde, kalkıp ne demeğe bir deniz kazası ortaya çıkardınız, ne demeğe matmazel Troll'e sizi tanıyıp etmediğini söylesin diye akıl verdiniz? Daha ilk tevkiğinizde kefalet verdiğine bakılırsa, sizi tanıyordu o.

Filimario gık diymedi.

— Pek hoş bir karakter meselesi bu, dedi. İssiz bir adada benimle birlikte günlerce kalmış genç bir kızın şerefi vardır, bu harekette. Efendimiz beni anlarlar... İnsanların cin - fikir oluşu...

Sayın bay başını salladı.

— Mösyö Dublê, altı yüz milyondan usanarak kalkıp, Amerika polisleriyle eğlenmek gibi esaslı bir niyetle buraya geldiğinizi anlıyorum. Her ihtimale karşı biz, ortada daha bir yığın karanlık noktalar olduğundan, araştırmalarımıza devam edeceğiz. Artık çıkabilirsiniz ama polisin gözü önünde bulunacak ve her beş saatte bir gidip komiser Breter'e görünüşünüz.

★

Kendilerini sokakta bulduklarında Filimario Pis ile Sett'e:

— Şap gibi yandık, dedi. Bir mesleğimiz yok, her beş saatte bir gidip komiserin önünde boy göstereceğiz üstelik. N'etmeli? Gidip-gelme zamanı hesaba katılırsa, serbestliğimiz ayaklı kodes oluyor. Noterinden biraz ödünç para alayım bari. İki gündür yüzünü görmüyorum. Garip şey doğrusu.

Pio Pis'in iki doları vardı ve işi desteklemek üzere kibarca takdim etti bunları. Bunun üzerine Filimario, Settembre'in kendisine söylemiş olduğu sözü birden hatırladı.

— Sizin bir çelebi olduğunuzu sanırdım, diye bağırdı. Meğer olup olacağı bir casusmuşsunuz siz, yazıklar olsun size!

Zavallı Pis ağlamağa başladı.

— Affedersiniz, mösyö Dublê, ben bu işi kötü niyetlerle yapmadım ki. Bunu isteyen matmazel Troll.

— Ne kadar veriyor sana?

— Ayda bir öpücükle vâdetmişti ama, şimdi ikiye çıkardı, maaşımı birkaç gün önce çoğalttı zira.

Filimario ona hakaretle baktı.

— Mösyö Pis, doğrusu aptalın birisiniz siz. Hödük bir kızın öpücük-

lerine kendini satan, kendini paraya satan insandan daha suçludur.

Settembre araya girdi.

— Bir kahveye giresek daha iyi ederiz, dedi, size söyleyeceğim bir düşüncem var.

Üç kafadar içeri girdiler ve biraz ıssız bir köşeye çekildiler.

— Pis, ver bakalım bana şu iki dolarımı.

Pis söyleneni yaptı.

— Şimdi de, bacağına ver.

Pis azıcık masanın altına eğildi ve mırın kırın etmeden bacağına uzattı.

Settembre bunu bir gazeteyle sarıp sarmaladı, sonra garsonu çağırdı ve işini uydurdu. Garsona:

— Her iki saatte bir bu baya bir bira getiriniz; parasını dönüşimde öderim, dedi.

Eldeki dolarla, Settembre ve Filimario, noter ile iki tanıgın kaldığı otele geldiler Hoppala! Noter gitmişti. Bizim iki kafadar, denizcilerin gelip onların eşyalarını aldıklarını ve paralarını verdiklerini öğrendiler.

Şaşkınlıktan aptala dönen Filimario:

— Denizciler mi? diye sordu. Biliyor musunuz, ne gibi denizciler ya-nı?

Kapıcı:

— Yabancı denizciler, dedi. İngilizceyi çat-çut konuşuyorlardı, kazakla ında tuhaf bir ad taşıyo ardı.

Sıkılan Filimario:

— Delfino mu? diye sordu.

— Galiba öyle: Delfino.

İki kızade izgin üzgin uzaklaştılar.

— Bu cehennemlik kız son silahlarımı da aldı benim elimden. Noteri nereye göttirdiğini kim bili?

Settembre ortaya bir düşünce attı:

— Ajansta belki bize yardım ederler?

Varsayım akla aykırı değildi.

Peggy, bizinkilerin geldiklerini görünce, heyecandan ağlamağa başladı ve iri yarı adam onlara ceplerindeki tekml dolarları verdi.

Bizimkiler durumu anlatınca, Peggy onlara:

— Bizimle anlaşma yapınız, dedi.

Bu ziyaretten hemen sonra, iki çelebimiz atladılar bir arabaya; ancak Pis'i o bıraktıkları yerden çıkaracak ve komiserlikte boy gösterecek kadar zamanları vardı.

Komiserlikte, kendilerine bir küçük defterine imza attırdılar ve za-

manı nasıl geçirdikleri hakkında bir hesap sordular.

Fil orali olmadan:

— Gidip dolaştık şöyle, dedi.

Müfettiş:

— Doğru, diye onayladı: İlkın Swnik kahvesine gidip dostunuzu orada bıraktınız. Derken Guik oteline, oradan da on ikinci caddedeki ajansa gittiniz. Bu akşam New Bell otelinde kalacaksınız. Ben odaları kiraladım. Pencereler tel kafeslerle kaplanmış, böylesi daha iyidir: Sinekler girmez.

Komiserlikten çıkınca Filimario'nun yireği kan ağlıyordu. Üç kafadar uzun müddet sessizce yürüdüler; takip ediliyorlardı. İki polisin anlaşılması hiç de güç değildi: İki uğursuz yüz; bir çocuk kendi kendine şöyle demişti: «Baksana be! İşte iki polis.» Bu müthiş sıkıcı idi. Ajanla anlaşma yapmak için, derhal oraya gitmek gerekiyordu ama, polisleri huylandırmadan nasıl yapılırdı bu? Filimario hemen inceden incede bir düşündü şöyle.

— Settembre, diye buyurdu, herifler otelin önüne gelince, atla bir arabaya da onları parka doğru götür. Bir saat orada kal, tekrar otele getir.

(Devamı var)

K-19

YAŞASIN! PIVALE den 1000 Lira Kazandık!

NEVZAT KIRDAR

5
ADET

İKRAMİYELİ
AŞÇIBASI RESMİNİ
KE S İ P YOLLAYINIZ

1 Adet 1000
4 , , 250
10 , , 100
LİRA KAZANIRSINIZ

P.K 825 İZMİR

(Reklâmecılık: 2344/77)

✱

BASIN ŞEREF DİVANI- NIN 17 NUMARALI TEBLİĞİ

11 Ekim 1961 günü Prof. Dr. Naci Şensoy'un başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı aşağıdaki tebliğin umumi efkâra duyurulmasını kararlaştırmıştır.

1 — Adapazarı'nda yayınlanan Sakarya gazetesi sahibinin Yeni Sabah'ın «Fısıltı» sütununda şahsı ve gazetesi hakkında asılsız ve küçük düşürücü yayın yapıldığı konusundaki şikâyeti incelenmiş bu iddianın doğruluğu anlaşılmıştır. Bahis konusu sütunda ötedenberi Basın Ahlâk Yasasına aykırı yayınlar yapıldığını dikkate alan Divanımız bu durumdan dolayı Yeni Sabah gazetesinin TAKBİH edilmesini kararlaştırmıştır.

2 — Milliyet gazetesinde Çetin Altan imzası ile «Böyle Konuşma Olmaz» başlığı altında yayınlanan yazıda şeref ve haysiyetlere karşı haksız ifadelere rastlandığından Basın Ahlâk Yasasının ikinci maddesinin (B) bendine aykırı bu durumdan dolayı bahis konusu gazeteyle İHTAR'da bulunulmasına karar verilmiştir.

— Yağmurda çekmez dediğiniz kumaşa bakın!

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Hayhay hemen!

Efkan EFEKAN

Son arzu!

Teksa'nın küçük bir ilinde, bir centilmen yolda dolaşırken birden insandan çok gorile benzeyen bir adamın karşından geldiğini görür. İşkillenerek hemen elini tabancasına götürür. Biraz daha yaklaşınca korkunç devin elini arka cebine attığını sezer ve hemen Colt'unu çekip bir kurşunda rakibini yıkar yere.

Cesedin yanına varıp da yakından inceleyince, zavallı adamın tabancasını değil, arka cebindeki viski şişesini çekmek istediğini anlar.

— Vah vah, yazık oldu. adan-
cağızı boş yere vurdum. Zavallı
herhalde bana içki ikram edecek-
ti, der.

Derin bir iç çektikten sonra sö-
zünü şöyle tamamlar:

— Neyse, ölümlerin son arzuları
daima yerine getirilir...

Ve bir dikişte viskiyi boşaltır.

rakır düşüncesiyle orda bulunan
bir ihtiyarın elini öper, sohbe-
te başlarlar.

İçlerinde en kurnaz görüneni
vatandaşların dini duygularına
dokunmanın daha da faydalı ola-
cağını hesapladığından namaz-
dan, oruçtan söz açtıktan sonra
bir ara:

— Baba, demiş, İslâmın şartı
kaçtır?

İhtiyar, cevabı yapıştırmış:
— Vallahi evlât, benim öğren-
diğim zaman beş tane idi ama
şimdi ona ne kadar zam yaptılar
bilmiyorum.

Mehmet KARABIYIK

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

TEDBİR!

Küçük piç kurusu, sık giyinmiş
bir mösyönün yanına sokulup:

— Mösyö, dedi; biraz köpeğimi
sevmek ister misiniz?

Bir hayli şaşırın adamcağz kü-
çüğü kırmadı ve yanındaki pa-
saklı, sokak köpeğini ister iste-
mez okşadı. Sonra sordu:

— Küçük, köpeğin çok şirin!
Fakat söyle bakayım niçin benim
okşamam için ısrar ettin?

— Mösyö, bu aslında benim
köpeğim değil, sadece ısırır mı
ısırmaz mı onu anlamak istedim
de...

ZİYANİ YOK!

Mösyö ve Madam senelik tatil
seyahatlerine çıkmışlardı. Tren
hemen hemen beş altı saatlik bir
yol katetmişti. Madam birden
bağırdı:

— Eyvah! Elektrik tütüsünü
prizde unuttum.

Kocası teselli etti:

— Üzülme canım, ziyânı yok!
Ben de banyonun musluğunu a-
çık unutmuşum zaten!...

İKİZ - ÜÇÜZ!

— Mrs. Smith üçüz çocuk dün-
yaya getirdi; bir hafta sonra da
ikizleri oldu...

— İmkânsız bir şey bu!

— Hiç de değil; bir hafta son-
ra üçüzlerden biri ölüverdi.

TIMARHANE KAÇKINI MI?

Fransa'da, bir aday hararetili
bir konuşmadan sonra kendisini
dinleyen seçmenlerine sordu:

— Ayrıca bir soru sormak is-
teyen var mı?

Arkadan bir ses duyuldu:

— Ben istiyorum!...

— Buyrun sorun, öğrenmek is-
tediğiniz nedir?

— Sadece şu: Bir zamanlar
akli bir bozukluktan dolayı ti-
marhaneye konulduğunuz doğru
mu?

Aday kızardı bozardı:

— Ne müinasebet... Ne demek...

Kim uydurmuş bu yalanı?... Fa-
kat... Mösyö galiba siz bir ara
oraya girmiş olacaksınız!...

Soru sahibi cebinden bir kâ-
ğıt çıkarıp salladı:

— Ben mi? Evet girdim ama
«İyileşmiştir» diye temiz kâğıdı
alıp çıktım. Fakat Mösyö siz bu
kâğıdı bize gösterebilir misiniz
bakalım?.

MÜŞKÜLAT

— Kaç yaşındasın bakalım kü-
çük?

— Bilmiyorum Mösyö!

— Nasıl olur, yaşının kaç ol-
duğunu insan bilmez mi?

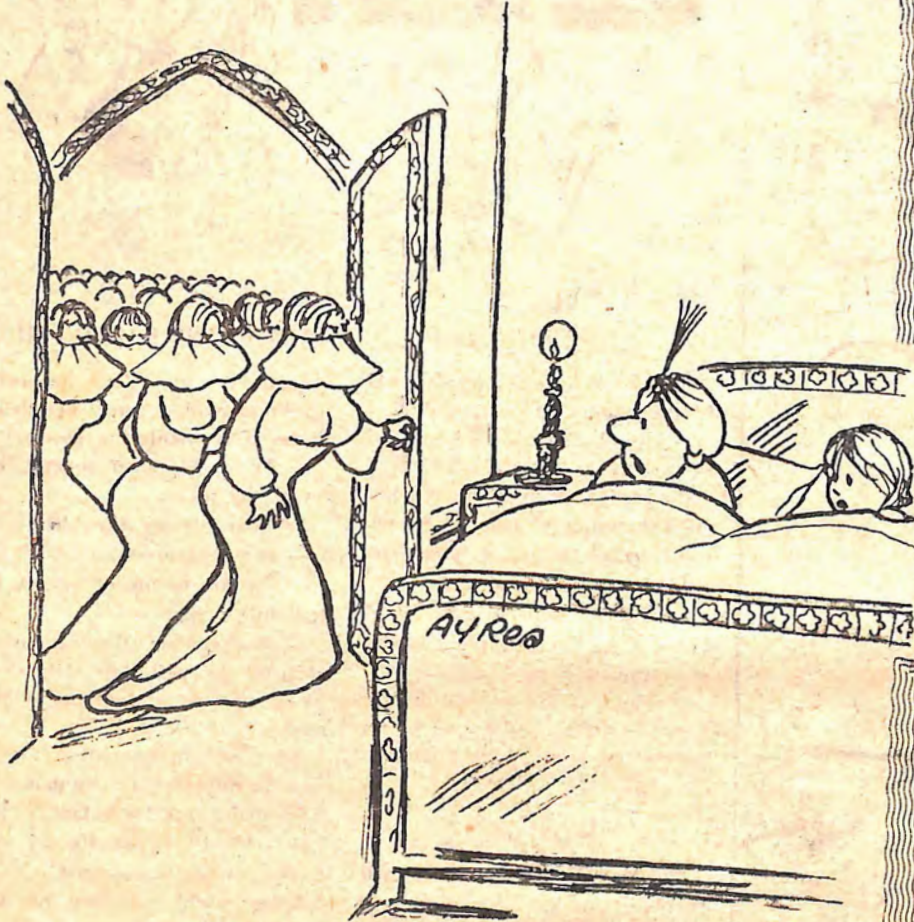
— Benim bütün bildiğim şu
mösyö: Ben Doğduğum zaman
annem otuz yaşında imiş. Şimdi
ise yirmi beş yaşındayım diyor...

— Bu kutular mı? Yeuu bir Amerikan icadı, tatilde kul-
lanmak için temiz hava doldurulmuş!

Dünya

Karikatürleri

SULTAN - EYVAH, KARILARIM GELİYOR !

GÖZ GÖRMEYİNCE
GÖNÜL KATLANIR !

-KOCACIĞIM, BUGÜN MECLİS AÇILIYOR,
BUNLARI UNUTTUN !..

-NE YAPAYIM, KUCAĞIMA OTURTMA-
YAKIĞIM DİYE KARIMA SÖZ VERDİM...

29 Ekim 1961'de
1.000.000 Lira

4 Ocak 1962'de
3.500.000 lira

1863

bir kişiye

1.000.000
lira

En Büyük Tasarruf İkramiyelerini
Daima Ziraat Bankası Verir.

CEMAN

45

Milyon Lira

HERYERDE HERZAMAN

ZİRAAT BANKASI

Akkaba

-YEMEĞE GİDİYORUM...
ALT TARAFINI SONRA
YAPIŞTIRACAĞIM...

-BUGÜN DERS YOK, YALNIZ TATBİKAT VAR...

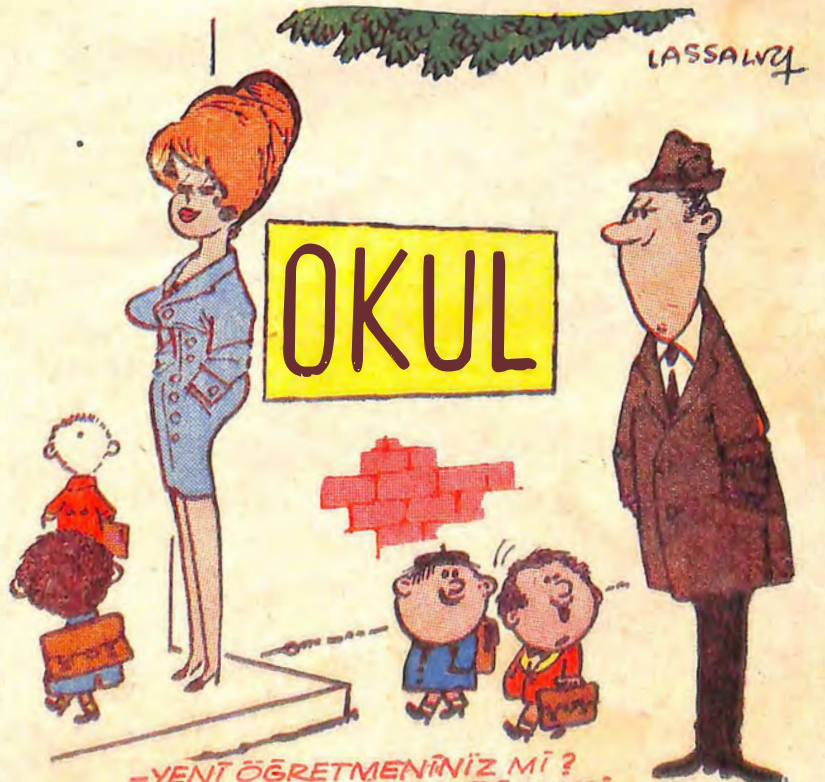
Peynet

-ÖYLE CİRCİPLAK SO-
KAĞA ÇIKMANIN SİZE
NEYE MAL OLACAĞINI
BİLİYOR MUSUNUZ BA-
YAN ?..

-ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM... AZ DAHA
SON OTURUŞU KAÇIRACAKTİM !

-YENİ ÖĞRETMENİNİZ Mİ ?
-EVET BABA... NASIL ÖĞRENCİ
OLMAK İSTER MİYDİN ?